

Lần thứ hai yêu em

Contents

Lần thứ hai yêu em	1
1. Chương 01 - 02	1
2. Chương 03 - 04	7
3. Chương 05	11
4. Chương 06	15
5. Chương 07	19
6. Chương 08	23
7. Chương 09	27
8. Chương 10	31
9. Chương 11	34
10. Chương 12 End	37

Lần thứ hai yêu em

Giới thiệu

Nhìn đứa trẻ bên cạnh say giấc ngủ khiến cho Lam từ lâu đã không còn hối hận về quyết định của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-thu-hai-yeu-em>

1. Chương 01 - 02

NHÂN DUYÊN

Năm năm trước Lam là sinh viên năm cuối, là cô gái vô cùng bận rộn với việc học và làm thêm. Từ lúc lên đại học, cô đã vạch ra rõ ràng kế hoạch của cuộc đời mình. Đó là sự nghiệp, và chỉ sự nghiệp mà thôi. Lí do vì sao trong kế hoạch của Lam không xuất hiện bóng dáng một người đàn ông có lẽ cũng do ảnh hưởng từ chị của Lam. Lam có một người chị mà đường tình duyên vô cùng lận đận, yêu không phải ít, nhưng yêu

ai cũng yêu sống chết. Thế mà chẳng có người đàn ông nào đi đến một kết thúc tốt đẹp, một đám cưới. Và hơn nữa, Lam cũng chưa bao giờ có tình cảm đặc biệt với người con trai nào.

Lam cứ sống như thế, dự định học xong sẽ về quê để được ở gần gia đình, kiếm một công việc ổn định, xây một ngôi nhà, mỗi năm đi du lịch vài lần, đó là cuộc sống trong sự sắp xếp của Lam. Nhưng hình như số phận muốn cô gái mạnh mẽ này phải thay đổi một lần, phải làm lệch đi kế hoạch của Lam thì mới thỏa mãn.

Vừa chia tay người yêu không hiểu là thứ bao nhiêu, Hạnh – Chị của Lam, gọi điện thoại đến, dứt khoát tuyên bố :

- Em phải kiếm bố cho con chị, hoặc làm thế nào cũng được, cho chị một đứa con, nếu không nhất định chị sẽ đi tu cho em xem, chị biết em rất giỏi trong mấy việc tìm kiếm này mà.
- Chị nói cái gì vậy? Chẳng lẽ chị ... chị có thai mà không biết bố đứa bé là ai sao? Đầu óc chị có bình thường không vậy ?
- Mày nghĩ chị là ai mà nghĩ vớ vẩn như thế hả?
- Thế chị là ai?
- Tao là chị mày, tao không đùa đâu, lần này không đùa, nếu mày không giúp chị, chị...chị sẽ chết ày xem, chị nghĩ rồi, không có chồng cũng được nhưng phải có con.
- Chị nói cái quái gì vậy, thế sao không kiếm ai đó mà cưới rồi sinh con như người bình thường đi. Không thì đi xin con nuôi cũng được, chuyện này là chuyện của chị sao em lo nổi.
- Không được, chị quyết định sẽ không lấy chồng, con nuôi cũng không được, lỡ sau này nó bỏ chị mày theo bố mẹ ruột nó thì sao. Chị nghĩ rồi, người ta bảo bây giờ chỉ cần thụ tinh nhân tạo là được. Vấn đề ai sẽ hiến tinh trùng, cái đó mới cần mày giúp, tìm cho chị một người tình nguyện đi.
- Chị điên sao ? Không vào bệnh viện nhờ người ta tư vấn luôn đi, hỏi em sao biết được, em có phải cái gì cũng làm được đâu.
- Nhưng vào viện thì không biết được ai là người sẽ là bố của con chị, chị muốn biết mặt người đó để sau này nếu con muốn còn gặp được. Mà đẹp trai anh tuấn càng tốt, giúp chị đi mà, nếu còn ai giúp thì chị cũng không nhờ đến mày.
- Chị thôi ngay đi. Cái này em không làm được. Bao nhiêu đàn ông của chị sao không nói họ giúp. Nói rồi Lam tắt máy.

Mấy ngày sau đó, không thấy Hạnh gọi lại nói gì thêm, Lam cứ nghĩ mọi việc đã lắng xuống, ai ngờ Hạnh gọi điện về nhà, khóc lóc gì đó với bố mẹ, khiến bố mẹ gọi cho Lam, lại còn tỷ tê bảo Lam giúp Hạnh. Thật không còn gì để nói. Không ra sức ngăn cản lại còn đồng tình ủng hộ. Nói gì thì nói, việc này với Lam là không thể.

Lại một ngày bận rộn nữa đến với Lam, vừa bước xuống xe bus là chạy vội vào trường, và điều đó không may khiến Lam đâm sầm vào một người cao lớn, một chàng trai mà lại bịt kín từ đầu đến chân. nào mũ rồi khẩu trang. Nếu như trong phim hoặc tiểu thuyết thì sau đó sẽ có một màn xin lỗi rồi nhặt sách vở giúp, nhưng cái con người vừa đâm vào Lam đến một câu xin lỗi cũng chẳng thấy đâu, cứ thế chạy thẳng một mạch. Nhặt hết đồ đồng hồ bị rơi xuống, Lam nhìn thấy một cái ví tiền, chắc là của anh chàng kia làm rơi, định gọi anh ta lại để trả nhưng đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Tò mò Lam mở ra xem, có chứng minh thư, có thẻ sinh viên, cùng khóa với Lam, một số giấy tờ khác và cũng kha khá tiền mặt. Vì muộn học, không nghĩ được nhiều, Lam vội vã vào lớp, định bụng cuối buổi sẽ lên phòng công tác sinh viên nhờ người ta trả giúp.

Đến lúc tan học, Lam lên phòng công tác sinh viên, gửi lại ví, chưa đi được một đoạn đã bị anh bí thư gọi lại, bảo rằng chủ nhân chiếc ví bây giờ cũng đang ở trường, Lam nếu không bận thì đưa thẳng cho người ta, đỡ mất công thông báo. Lam nghe vậy đành gật đầu, vì Lam cũng là cán bộ lớp, cũng biết những việc vặt vãnh này nếu có thể xử lý thì không nên làm phiền người khác. Cầm lại ví, nghe rõ lớp của chủ nhân chiếc ví rồi Lam quay lại giảng đường. Lúc đến lớp thì thấy người ta đã về hết, chỉ còn một người đang đóng cửa,

Lam đoán chắc là lớp trưởng nên trình bày rõ xong gửi lại nhờ người ta gửi lại người đánh rơi. Cậu bạn kia không những không nói gì mà còn nhìn Lam với ánh mắt nghi ngờ, thấy vậy Lam cũng chẳng buồn giải thích, đi thẳng về phía cổng trường.

Kết thúc một ngày bận rộn sau công việc làm thêm, Lam chìm vào giấc ngủ, cũng không để ý điện thoại đang reo từng hồi.

Sáng sớm dậy, vợ lấy điện thoại hơn 20 cuộc gọi nhỡ của một số lạ, Lam cũng chẳng buồn để tâm, chắc lại một chàng trai hồi sữa nào đó muốn làm quen, trẻ con bây giờ đúng là không thể quản được rồi, những việc này diễn ra nhiều đến mức nghĩ đến Lam chỉ nhếch mép nở một nụ cười.

Hôm nay Lam học 3 tiết cuối, thế nên có thể thoải mái dậy muộn và chậm chạp dọn dẹp qua mọi thứ rồi mới chờ xe đến trường. Giờ Lam đi xe bus cũng không chật chội nữa, vẫn ngồi được chỗ yêu thích, cảm tai nghe rồi ngắm nhìn đường phố bên ngoài. Đó là sở thích của Lam.

Đến trường vẫn còn sớm nên Lam lấy chìa khóa phòng rồi ra ban công đứng chờ đến khi mọi người đến đông đủ, chuông reo mới vào lớp. Tan học lại khóa cửa rồi đi trả chìa khóa phòng, trả xong chìa khóa phòng ra đến cửa thì có một bóng dáng to lớn đứng chặn ngay trước mắt, Lam đi bên nào hắn cũng lùi sang bên đó. Rút cục không chịu được nữa, Lam ngoảnh lên nhìn, cố nhịn nhẹ nhàng nói “ Tôi phải, cậu trái, ok”. Nói rồi Lam bước sang bên phải, nhưng cậu ta vẫn bước chặn trước mặt Lam. Không chịu nổi nữa, Lam quát:

- Có chuyện gì? Tôi đâu có nợ nần gì cậu, chặn tôi làm gì?

- Chả phải cô bảo cô phải tôi trái sao, tôi bước đúng y như cô nói mà.

Nghĩ lại thấy cái gì đó không đúng, cậu ta đứng đối diện Lam, bên phải của Lam chính là bên trái của cậu ta, nói vậy do Lam, nóng mặt, Lam nhếch mép cười:

- Thế mời cậu đi trước vậy

Cậu ta bước một bước đứng bên cạnh Lam rồi xoay người lại cùng hướng với Lam, không có ý định rời đi, Lam mặc kệ, định bụng bước thật nhanh qua cái kẻ dở người này thì bị hắn kéo tay lại, cộc lốc một câu :

- Theo tôi.

- Có gì nói ở đây đi, mà tôi quen biết gì cậu, cậu trưa muộn đói qua hoa mắt à? Lam rút tay lại.

- Cậu là người hôm qua gặp tôi? Không nhớ ?

- Hôm qua? À, hóa ra cậu là người tôi đã nhờ, chả lẽ đến đòi công? Công phải chứ ? Ngắm nghĩ một lúc rồi Lam nhướn mày lên trả lời.

- Trả lại một cái ví đã bị móc trong tình trạng nguyên vẹn, tự cô không thấy kỳ lạ sao ?

- Ví cậu ?

- Không phải của tôi thì tôi đến đây để ngắm cô chắc.

- Tôi chả việc gì phải quan tâm đến việc đó, không phải ví của tôi, đã trả lại còn không cảm ơn đến đây nói này nọ, đúng làm ơn mắc oán. Nói rồi Lam bước chân đi.

- Hay là cô chính là kẻ đã móc ví rồi giả trả lại để làm quen? Haha, thừa nhận đi, chuyện này tôi cũng quen rồi, thừa nhận đi rồi tôi sẽ bỏ qua cho cô lần này.

Nghe đến đây, Lam nhìn hắn ta bằng ánh mắt khinh khỉnh rồi cứ nhăm cổng trường mà tiến. Nhưng cái gã cao hơn Lam hẳn một cái đầu nữa cái.

Phần 2

Cổ kia chẳng chịu buông tha cho Lam, cứ đi theo Lam thắc mắc hết việc này việc nọ. Trưa nắng nóng, Lam cho rằng mình không có nghĩa vụ phải trả lời nên mặc kệ hắn ta đi theo. Hình như cuối cùng không chịu được nữa, tên đó kéo tay Lam lại, nắm chặt cổ tay Lam khiến Lam hơi đau. Lam chau mày

- Cậu muốn gì nữa đây?

- Nếu đúng cậu không liên quan đến tên móc túi kia thì tôi nợ cậu, cậu muốn gì tôi sẽ đền đáp.
- Không cần, cảm ơn, cậu tốt quá. Bây giờ tôi đi được chưa? Lam tiến thẳng bên xe bus mà chạy, rõ là phiền phức cái loại người này, mặt mày sáng sủa mà đầu óc quá rắc rối đa nghi.

Lam đi rồi để lại một người ngẩn ngơ phía sau, lẩm bẩm :” Cô ta chạy nhanh thế làm gì, mình là bệnh dịch chắt?”

Chiều Lam nghe theo lời dặn của phụ mẫu, đến thăm hỏi tình hình của chị Hạnh, Hạnh vẫn thế, hết khóc lóc nhờ Lam giúp việc có con sang uy hiếp bắt Lam không muốn cũng phải làm. Kì kèo mãi Lam mới rời được nhà Hạnh để đi làm thêm. Mặc dù Hạnh đã có nhà nhưng Lam không muốn chuyển đến ở cùng, với lý do :” Bà chị này đời sống riêng tư quá phức tạp, Lam muốn được tự do”

Lại một ngày nữa trôi qua, sáng hôm sau dậy Lam lại thấy một loạt cuộc gọi nhỡ, xem lại nhật ký cuộc gọi thì đúng là số lạ hôm qua. Hôm nay còn gửi cả tin nhắn nữa, mở tin nhắn ra đọc xong Lam ném thẳng điện thoại vào túi :” Tôi muốn gặp cô – Chủ ví “. Một con người quá kiêu ngạo, từ nét mặt đến cách ăn nói, không đáng để đôi co.

Sợ hấn ta sẽ đến kiểm chuyện nên Lam đến lớp chỉ ngồi trong phòng, cuối giờ cũng về sớm hơn một chút. Ra đến cổng trường thì điện thoại reo, là phụ thân gọi:

- Dạ, bố ạ, có chuyện gì không ạ?
- Chị mày nó đang nằm viện, cắt tay, mày đến xem thế nào, có gì báo về để bố mẹ còn biết mà lên.
- Cắt tay gì cơ ạ? Lam hoảng hốt.
- Bạn nó gọi về bảo thế, đang ở viện X, đến ngay xem nó sao rồi.
- Con biết rồi ạ, mọi người đừng lo lắng quá.

Lam nghe thấy tiếng thở dài, hình như phụ thân còn muốn nói gì đó nhưng rồi lại cúp máy.

Lam bước lên taxi chạy thẳng đến bệnh viện, nhớ lại lời nhờ vả của Hạnh và sự uy hiếp Lam, không ngờ làm thật, tay Lam run run gọi cho Hạnh, mãi mới có người bắt máy, giọng tươi tỉnh:

- Mày còn nhớ có người chị này sao?
- Chị điên à, chỉ có mỗi chuyện con cái thôi cũng làm chuyện điên rồ đó, chị muốn cả nhà tức chết phải không?
- Tao đang nằm viện, mày còn tính người không hả?
- Cuối cùng thì chị muốn gì?
- Tao ...muốn có con thế thôi.Nếu không thì mày lấy chồng đi rồi sinh cho chị đứa cháu chị nuôi cũng được.
- Hoang tưởng.
- Biết ngay mà, mày vốn dĩ có xem tao là chị đâu. Mày đã như thế, không yêu ai, cũng không muốn lấy chồng, còn không giúp chị nữa thì mày muốn cả nhà này tuyệt tông chứ gì. Mày đúng là con bất hiếu.
- Nhắc đến hai chữ lấy chồng, Lam sững lại, thở hắt ra rồi nói : Được, con chứ gì, chị cứ nằm đấy, cùng lắm là em kiếm con cho chị, nhưng nhớ cho rõ, đây là lần cuối cùng, chị mà còn thế thì đừng chị chị em em gì nữa. Lam quát.
- Biết ngay mày không thể không lo cho chị mà, chị yêu mày nhất.

Nghe đến câu này Lam tắt máy, đến bệnh viện xông thẳng vào phòng bệnh, nhìn Hạnh một tay cầm táo, một tay băng ngón trỏ và cổ tay. Thật hết biết, còn cắt hai vết. Giận tím mặt, Lam không nói thêm gì nữa, định quay về lấy cho Hạnh ít bộ quần áo thì nghe Hạnh nói sẽ xuất viện luôn. Lam đành đi làm thủ tục xuất viện cho Hạnh trong tình trạng đầu bốc khói.

Lam vừa đi, y tá bước vào, nhìn cánh tay Hạnh, tròn mắt ngạc nhiên

- Cô vừa bị thương tiếp sao? Lúc này chỉ bằng mỗi ngón trỏ sao giờ lại thêm cái cục băng này ở cổ tay, cô tự băng?

- Phiền chị băng lại giúp, Hạnh cười cười.

Cô y tá mở ra băng lại, mắt mở còn to hơn lúc này, không hiểu cái người này muốn mình băng cái cổ tay lành lặn làm gì rồi thở dài định khuyên cô ta qua khoa thần kinh kiểm tra.

Lam làm xong thủ tục gọi xe đưa Hạnh về, nấu cơm xong mới rời đi. Lam không hỏi Hạnh vì sao bị thương vì cô nghĩ đó là Hạnh tự tử, đâu biết rằng vì muốn học làm người phụ nữ gia đình, Hạnh tập nấu ăn, cắt phải tay, vết cắt hơi sâu nên phải đến bệnh viện, nằm viện một ngày là do shock tinh thần chứ không phải do đau thể xác, và tất nhiên phụ mẫu ở nhà cũng biết điều đó.

Lam gọi về nhà báo Hạnh ổn xong, tắm rửa rồi cầm tài liệu lên giường định đọc thì ngủ quên mất. Và đây là đêm thứ ba, chuông điện thoại cứ đổ chuông mãi mà không có người nhắc máy.

Kết quả là sáng hôm đó, có một người xông thẳng vào lớp Lam, nói với giáo viên gì đó, rồi cô giáo mỉm cười dịu dàng, gọi đích tên Lam ra có người gặp. Nhìn nụ cười nham nhở của tên kia, Lam đành lững thững bước theo hắn.

- Muốn gì nữa?

- Muốn gặp cô, không được à? Cao giá thể.

- Hóa ra là rảnh rồi sinh nông nổi, xin lỗi cậu, cậu rảnh còn tôi thì không, đừng có đi lại lượn lờ trước mắt làm phiền người khác nữa. Chuyện tôi giúp cậu tôi cũng giúp không ít người rồi, cậu không cần cảm kích đến mức ngày nào cũng muốn gặp tôi nói cảm ơn chứ? Lam nhếch mép, Lam vốn là người hòa nhã, ăn nói cẩn thận, thế mà không hiểu sao cứ đứng trước con người này là lại muốn đay nghiến cậu ta.

- Còn tôi là người có ơn không thể không trả, nói xem, cô muốn thế nào?

- Cậu đừng làm phiền tôi nữa là đủ trả ơn rồi, ok? Nói rồi Lam bước vào lớp.

Từ hôm đó đúng là cậu ta không đến tìm Lam nữa, chủ nhật được cả ngày, chỉ tối mới đi làm thêm, Lam dành cả ngày ngồi trong thư viện, gần đến giờ làm mới vào hiệu sách xem ít tài liệu. Chấm chú đọc sách, tự nhiên thấy dưới giày có cái gì đó, hình như vừa giẫm lên, nhắc giày lên thì Lam phát hiện ra một cái thẻ sinh viên : Dương Duy Minh, đang nhìn xem cái khuôn mặt trên thẻ sao lại thấy quen quen thì có người đã bước ngay trước mặt Lam, lại là cậu ta. Định bước sang hướng khác thì tay bị cậu ta kéo lại, nếu là thời phong kiến thì đảm bảo người kéo tay Lam ba lần trong vòng một tuần, ắt hẳn Lam không thể lấy ai ngoài hắn mất.

- Đưa thẻ sinh viên cho tôi, lại nợ cô rồi. Hắn cười gian tà.

Lam đưa cho hắn rồi bước ra khỏi cửa hàng, có trời mới tin đây là tình cờ, đi đến trạm bus Lam ngồi ở chỗ đợi. Được một lúc thì hắn lại ngồi cạnh, đưa Lam hộp trà sữa.

- Vị chanh leo, chắc cô thích, xem như cảm ơn

Vì không muốn dây dưa thêm nên Lam nhận lấy. điện thoại vang lên âm thanh quen thuộc, Lam bắt máy, là Hạnh, gọi để hỏi xem chuyện cần làm đã làm đến đâu rồi. Lam thở dài, nói cần chút thời gian rồi tắt máy.

Mang tâm trạng lơ lửng bước lên xe bus, Lam đã nói sẽ giúp là phải làm được, nhưng trong số bạn bè Lam sẽ không ai giúp Lam cái chuyện điên rồ đó cả, mọi người còn muốn lập gia đình, ai lại muốn có một đứa con như thế, dù có đảm bảo không để ai biết cũng chẳng ai muốn giúp. Việc thiện này quá sức mọi người. Thở dài thêm lần nữa, Lam mới để ý cái người đứng bên cạnh, này giờ cậu ta vẫn đi theo Lam sao, nghĩ đến đây, Lam bấm đèn xuống xe, hắn cũng xuống, cứ đi bên cạnh Lam như cái bóng. Bỗng nhiên Lam nghĩ đến cái gì đó, mắt long lanh, nở một nụ cười thân thiện với hắn, nói bằng giọng dịu dàng nhất:

- Cậu thật sự muốn trả ơn tôi?

Hắn nhú mày gật đầu không nói gì.

- Vậy cho tôi ít..ít cái đó đi, Lam vừa nói vừa nhìn hắn từ trên xuống dưới.
- Cái đó là cái gì? Tiền?
- Tiền thì không cần đến cậu, tôi làm việc thiện giúp cậu thì cũng muốn anh trả bằng việc thiện, cái đó ý, cái dùng để sinh con.
- Là cái quái gì? Nói rõ đi không được à?
- Vậy nhé, nghe kỹ đây, tôi cần tình trùng của cậu, nếu cậu không giúp được thì coi như không ai nợ nần ai, từ nay đừng đi theo tôi nữa.
- Cô...cô Duy Minh lấp bắp, đơ người ra chưa kịp nói gì thì Lam đã biến mất khỏi tầm mắt. “Cô thật biến thái”.

Cả đêm đó có hai người không ngủ được, Lam trần trọc không biết phải làm sao với yêu cầu của Hạnh còn Duy Minh thì luôn miệng chửi cô biến thái. Suốt một tuần nay Duy Minh suốt ngày bám theo Lam, lấy số điện thoại từ bạn bè Lam, còn điều tra chút ít về Lam nữa. biết Lam thích trà sữa chanh leo nên mới mua. Con người của cô gái này quả khiến Minh không khỏi tò mò, sau câu nói cuối cùng của Lam lúc chiều lại càng tò mò hơn. Rốt cuộc là Lam muốn làm gì? Câu hỏi này cứ quanh quẩn trong đầu Duy Minh. Cuối cùng Duy Minh quyết định tìm Lam hỏi rõ.

Một tuần sau đó Lam được nghỉ, định về quê thăm nhà thì lại có người rủ Lam đi làm thêm ban ngày, Lam tận dụng thời gian này ở lại kiếm thêm chút tiền, tiền là mục tiêu sống chính đáng của Lam. Nhưng Lam không biết một tuần đó cô không đến trường, có người đứng ngồi không yên vì không thấy Lam đâu. Vì chút sĩ diện còn lại nên Duy Minh không thể gọi điện thoại hay nhắn tin. Đến chủ nhật thì Minh không thể chịu được nữa, mặt dày gọi cho Lam, lần này Lam nghe, âm thanh ồn kéo đến:

- Có chuyện gì?
- Cô muốn người khác giúp cũng phải nói rõ lý do chứ, mà cô đi chỗ khác nghe điện thoại được không, ồn quá.
- Tôi đang làm việc, mà giải thích cậu cũng không giúp được tôi đâu, thanh niên ưu tú sống trong sạch à.
- Chúng ta gặp nhau. Trong đầu Duy Minh gần đây chỉ có ý nghĩ phải gặp Lam.
- Có gì mai nói, tôi còn phải làm việc.
- 9h tối rồi còn làm cái gì nữa? Có ở đâu tôi đến đó.

Chị chủ quán gọi, Lam tắt máy, không thèm đôi co với cậu ta nữa. Duy Minh gọi lại không ai trả lời, nhắn tin chờ mãi không có tin nhắn lại. Đầm đấm cái gối ôm, Duy Minh cau có :” Cô ta là cái thá gì chứ “ Cầm thấy bức bối, chơi game cũng không yên, Duy Minh xuống nhà, định đi dạo thì có điện thoại, là chị Tú Anh, chị họ Duy Minh.

- Có chuyện gì vậy chị?
- Cậu lên đây trông quán giúp chị, chị đi vài tiếng rồi về đóng cửa sau.
- Vậy để em qua. Duy Minh trả lời không do dự, dù sao cũng rảnh rỗi, mà rảnh rỗi lại nghĩ đến con người kỳ lạ kia.

Duy Minh phóng xe đến trước quán chị Tú Anh, đây là quán cà phê sách, có phục vụ bánh ngọt. Dừng xe định đi vào quán thì bất gặp một bóng dáng làm Duy Minh sững sờ, Lam bước ra khỏi cửa, quay lưng đi về hướng khác, hình như không thấy Duy Minh. Định đuổi theo Lam nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, Duy Minh đẩy cửa bước vào.

- Chị à, nhân viên nữ của chị cũng khá nhĩ. Duy Minh nháy mắt.
- Cậu tính làm gì hử? Tha cho các em nó.
- À, cái cô gái lúc nãy vừa đi ra cũng là nhân viên của chị à?

- Cậu nói Linh Lam à? Đúng là nhân viên của chị, ca tối. Mà hình như cũng là sinh viên trường cậu đấy, quen à?

- Biết chút chút.

- Lam rất được, cậu xem đó mà sống, từng này tuổi đầu mà chẳng được như người ta, nó trông thể chứ việc gì cũng đảm đang được cả. Mà thôi, chị đi giờ, nhớ trông coi quán cẩn thận. Chị mà về muộn quá đóng cửa hộ chị. Nói rồi Tú Anh đẩy cửa đi ra.

Tú Anh đi rồi để lại Duy Minh với nụ cười đầy ẩn ý.

Sáng thứ hai, chuông vào lớp vừa reo là Lam đã gặp ngay Duy Minh đứng ở cửa, cậu ta đến tìm Lam hết lần này đến lần khác khiến Lam bị bao ánh mắt soi mói. Quen với người nổi tiếng quá thật phiền, mà không, Lam có quen gì cậu ta đâu cơ chứ.

Để tránh trường hợp tay bị lôi đi, Lam bảo cậu ta đến phía hành lang nói chuyện.

Duy Minh rất nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề, sau khi nghe Lam nói lý do một cách lãnh đạm, Duy Minh tự nhiên ôm bụng cười như nghe chuyện viễn tưởng. Biết ngay cái con người này chỉ vì tò mò chứ chả có ý gì tốt đẹp, Lam nghĩ bụng. Lam quay đi thì có giọng nói vang phía sau:

- Tôi sẽ suy nghĩ. Duy Minh nói rồi lại cười phá lên.

- Thôi khỏi, Lam lạnh lùng nói.

- Chuyện này cũng chẳng có gì to tát, để tôi về điều tra lại chút, nếu đơn thuần là giúp chị cô thì tôi đồng ý, còn nếu cô định lợi dụng lấy..của tôi rồi đem ...bán tôi sẽ không để yên cho cô.

- Suy nghĩ thật là thoáng.

- Chả phải cô cũng biết tôi là thanh niên thời đại sao? Với lại chuyện này cũng như đi làm tình nguyện, cậu biết đấy, người đẹp trai như tôi nói giống càng được nhân đi nhiều càng tốt. Mà nhà cô thú vị thật đấy. Duy Minh lại cười.

Nhìn bộ mặt nhớn nhoe kia của Duy Minh, Lam biết chẳng còn chút hi vọng nào nữa, ngao ngán thở dài, tự nhiên đưa mình vào rọ, lại còn kể hết chuyện gia đình ra. Mất mặt chẳng được gì, bước vào lớp chẳng có tâm trạng nào mà học. Đạo này Hạnh ngày nào cũng gọi cho Lam hỏi thăm tình hình, Lam đành đánh trống lảng, nhưng không thể thể mãi được, bà chị này của cô, nếu không thỏa mãn được yêu cầu chắc chắn sẽ lại làm loạn, hậu quả khó lường.

2. Chương 03 - 04

Ba ngày sau, Duy Minh lại đến tìm Lam, nở nụ cười cáo đội lốt thỏ, ngang nhiên kéo Lam đi, nắm tay Lam thật chặt, lần này là nắm bàn tay chứ không phải nắm cổ tay, Lam run lên một cái, định vùng ra thì bị hấn ta nắm chặt hơn.

- Cậu làm cái quái gì thế, buông g tôi ra.

- Chỉ nắm tay chút thôi mà, làm gì căng thẳng thế, nói thế nhưng Duy Minh vẫn không có ý định bỏ tay Lam ra.

- Nói.có chuyện gì ?

- Cô định dùng bộ mặt và thái độ này nói chuyện với người sẽ giúp cô và chị cô sao ?

- Giúp? Cậu nói giúp tôi ?

- Không giúp thì tôi đến đây làm gì. Duy Minh gằn giọng.

Nói thì nói thế thôi, suốt ba ngày không có cơ gì để gặp được Lam, định để Lam lo lắng chuyện của chị Lam phát sốt mới ra mặt giúp đỡ, nhưng mới chỉ ba ngày mà Duy Minh đã phải tự mò mặt đến. Cái cô gái này, gặp xong rồi về khiến người ta ngủ không ngon, không gặp lại càng không ngủ được. Thật không biết phải làm sao ngoài cách nhượng bộ.

Lam tròn mắt rồi nhả ra một chữ :” Tốt “

- Nói xem bây giờ phải làm gì? Duy Minh hỏi.

- Đến bệnh viện. Phòng trường hợp cái con cáo non này đổi ý, Lam liền bắt hân ta đến bệnh viện.

Được.

Duy Minh đi lấy xe, chở Lam đến bệnh viện, nhưng đi được nửa đường lại ghé vào một quán cà phê.

- Vào đây làm gì ? Lam hỏi

- Nghĩ kỹ thấy chuyện này đúng không ổn, tôi thấy mình thiệt thòi quá, với lại lấy cái gì đảm bảo sau này chị cô không mang con đến đòi chịu trách nhiệm, lúc đó vợ con tôi phải làm sao ?

- Muốn thay đổi ? Tốt, vẫn kịp. Cậu cũng thông minh đấy.

- Ý tôi không phải thế, thế này đi, để đảm bảo quyền lợi đôi bên, chúng ta cũng nên có bản giao ước với những điều kiện từ hai bên.

- Cậu thử nói xem, viết gì ?

- Cô viết yêu cầu của cô, tôi viết yêu cầu của tôi, chấp nhận được thì việc này xem như giải quyết xong.

Lam lấy điện thoại gọi Hạnh, sau khi Hạnh đến thì Lam với Duy Minh cũng vừa viết xong, Hạnh đọc xong không có ý kiến gì rồi gật đầu. Cầm tờ giấy trên tay Duy Minh, đọc đến điều kiện cuối cùng, Lam nhủ mày.

“ Nếu có ai tiết lộ danh tính tôi cho con thì cô Lam sẽ phải chịu trách nhiệm, thực hiện một điều mà tôi muốn trong khả năng của Lam ”

- Cái cuối cùng này, sao lại là tôi? Chị tôi mới đúng.

- Cô Lam à, cô là người gây chuyện thì phải chịu hậu quả chứ, với lại nếu cô giữ mồm miệng thì cái yêu cầu cuối này đâu cần dùng đến.

Nghe câu này của Duy Minh không hiểu sao Lam cứ thấy không ổn, nhưng tóm lại là cậu ta nói cũng đúng, cô sẽ không để cho cậu ta có cơ hội lợi dụng mình.

Ký xong cả ba người cùng đến bệnh viện, làm thủ tục và hẹn ngày đến viện hoàn thành việc thụ tinh nhân tạo.

Những ngày sau đó, để bàn bạc kỹ hơn chuyện này mà ngày nào Lam cũng phải theo Duy Minh đi khắp nơi, xem đủ loại đồ dùng thiết bị cho trẻ con, mặc dù đứa trẻ đó còn chưa được hình thành. Duy Minh nói là dù không thể lo lắng cho đứa con này nhưng cũng muốn nó có cuộc sống tốt nhất, thế nên những thứ Duy Minh chọn là để cho con, bắt Lam sau này nhất định phải mua những thứ đó.

Nhưng riêng cái việc mà tuần nào cũng tình cờ gặp Duy Minh ở thư viện rồi chỗ làm thêm thì đúng là khiến Lam không chấp nhận được. Mặc dù tiếp xúc nhiều cũng thấy cậu ta không đến nỗi nào nhưng ngày nào cũng chạm mặt mấy lần thế này Lam quả nhiên không thể thích nghi. Cảm giác như đang bị quẫn vậy. Chỉ cần có một vị khách nào đó vô tình chạm phải chỗ không nên chạm ở người Lam là ngay lập tức có ánh mắt trừng đến như muốn thiêu đốt người đó, rồi đuổi thẳng khách ra khỏi quán. Thử hỏi có người nào trong vai trò người thân chủ nhà mà lại đuổi khách như Duy Minh? Tú Anh cũng đành thở dài.

Kỳ thi cuối kỳ căng thẳng cuối cùng cũng qua, kỳ sau là Lam sẽ đi thực tập rồi sẽ đi làm, nghĩ đến tương lai phía trước mà Lam tràn đầy hi vọng. Thời gian ở cùng Duy Minh cũng học được không ít điều, có lẽ Lam đã quen với sự có mặt của người con trai này, nhưng đôi lúc lại thấy gò bó. Có lẽ cuộc sống tự do trước kia vẫn hợp với Lam hơn, Lam không thích sự hiện diện của đàn ông, sợ sẽ bị phụ thuộc vào họ như nhiều người phụ nữ khác.

Đúng hẹn, Lam và Hạnh đến bệnh viện, Duy Minh vì bận việc nên không đến, hơn nữa một tuần trước cũng đã đến làm xong việc hiến tinh trùng rồi. Sau khi cửa phòng bệnh mở ra, một cuộc sống mà Lam chưa bao giờ nghĩ đến cũng bắt đầu.

GẶP LẠI

Đưa Duy Nguyên đi nhà trẻ xong, Lam cũng vội vã đến cơ quan, công việc này đối với Lam mà nói, là niềm vui. Thời gian qua, chuyển nơi làm không biết bao nhiêu lần, để tránh lời ra tiếng vào mà Lam cũng đổi chỗ ở không ít lần. Cuối cùng cũng đã ổn định được hơn một năm. Cuộc sống bây giờ bắt đầu trở lại giống như kế hoạch ban đầu của Lam, chỉ có điều, bây giờ có thêm sự xuất hiện của Duy Nguyên, điều đó khiến cho Lam cảm thấy hạnh phúc hơn.

Sau bao nhiêu thời gian tích cóp thì cuối cùng Lam cũng mua được một căn nhà trong khu chung cư mini, cũng đủ không gian để Lam sống cùng Duy Nguyên. Duy Nguyên là một đứa trẻ ngoan, đáng yêu, lanh lợi. Cũng rất quấn Lam, trước khi ngủ bao giờ cũng nằm trong lòng Lam, ôm Lam thật chặt. Đôi mắt của Duy Nguyên khiến Lam cảm thấy như đang nhìn vào một người nào đó, đã rất lâu rồi không gặp.

Từ khi đi học cho đến khi đi làm, Lam chưa bao giờ để bản thân có thời gian rảnh rỗi dư thừa, từ khi có thêm Duy Nguyên, cuộc sống của Lam lại càng thêm bận rộn. Ngoài giờ hành chính, Lam còn nhận việc làm ở nhà, nhưng không phải vì thế mà Lam không quan tâm đầy đủ đến Duy Nguyên, có lẽ tình yêu dành cho Duy Nguyên còn nhiều hơn rất nhiều tình yêu của một người mẹ dành cho con. Duy Nguyên là đứa trẻ rất tự lập, nếu Lam bận, sẽ ngồi yên cạnh Lam chơi đồ chơi của mình. Khi Lam đến đón muộn cũng ngoan ngoãn ngồi trong lớp chờ, không đòi hỏi Lam thứ này thứ nọ như những đứa trẻ khác. Có lẽ Duy Nguyên cũng cảm nhận được rằng mình không giống những đứa trẻ đó, trong nhà không có bóng dáng của người bố. Thế nên cũng càng quấn quýt Lam hơn.

Duy Nguyên rất thích ăn kem, cứ mỗi tối cuối tuần Lam đều dẫn Duy Nguyên đi ăn kem, nhìn đứa trẻ trước mặt, đôi mắt long lanh, nụ cười hồn nhiên mút từng thìa kem cho vào miệng, Lam bất giác mỉm cười. Ở điểm này, Duy Nguyên rất giống Lam, chỉ cần nhìn thấy kem là mọi thứ đều trở nên dễ chịu. Cũng có một người từng nói với Lam, Lam là con sâu kem, người đó có cái tên mà đôi khi Lam buột miệng nhắc tới không hiểu vì sao – Dương Duy Minh.

Sáng sớm, chuẩn bị mọi thứ xong, Lam chở Duy Nguyên đi học, đầu tuần, xe cộ đông đúc, dòng người cứ nhích từng chút một, Duy Nguyên ngồi sau ôm chặt lấy Lam, đôi tay bé nhỏ đan vào nhau. Đứa trẻ này luôn khiến Lam thấy ấm áp vô cùng, dù là những hành động rất bình thường cũng trở thành đáng yêu. Lam đến công ty là lên ngay phòng tổng biên tập, gần đây tòa soạn có tổ chức cuộc thi “Viết về nơi bạn sống” và giải thưởng là một chuyến du lịch trong nước, Lam phụ trách cuộc thi này nên sáng sớm đã được gọi lên để nhận trách nhiệm đi liên hệ với công ty du lịch đó. Lam theo địa chỉ tìm đến công ty du lịch, sau khi gặp trưởng phòng kế hoạch của họ để thảo luận hợp đồng, mọi chuyện đều thuận lợi, hợp tác vui vẻ. Phía bên công ty du lịch đó cũng ngỏ ý muốn tòa soạn của Lam quảng cáo đôi chút về họ sau hợp đồng này, hi vọng được hợp tác lâu dài. Lam về truyền đạt lại với Tổng biên tập cũng nhận được thái độ rất hài lòng. Để bàn bạc về sự hợp tác này, đích thân Tổng biên tập và Giám đốc công ty du lịch kia sẽ gặp nhau bàn kỹ hơn, Tổng biên tập có ý muốn Lam cùng đi, và đương nhiên Lam không thể từ chối. Sếp Tổng của Lam là một người đàn ông thành đạt, có vẻ ngoài rất ưa nhìn, được hầu hết các nhân viên nữ trong tòa soạn thầm ái mộ, chính anh cũng là người đã đưa Lam đến với tòa soạn này. Trước đây học đại học Lam không học về báo chí truyền thông, nhưng được làm một nhà báo là ước mơ của Lam. Tình cờ nói chuyện với Lam trong một diễn đàn báo chí văn học, Mạnh Lâm – Tổng biên tập đã mời Lam về tòa soạn của mình. Lam rất biết ơn anh, đồng thời cũng luôn cố gắng hơn mọi người để không phụ sự kỳ vọng của anh vào mình đồng thời dập tắt lời ra tiếng vào về năng lực của Lam.

Đi cùng Mạnh Lâm đến chỗ hẹn, Lam không thể ngờ được rằng, người mà năm năm nay Lam cố gắng tránh mặt, lại xuất hiện với tư cách đại diện cho công ty đối tác. Duy Minh, hiện giờ đã là Giám đốc một công ty du lịch có uy tín. Duy Minh thấy Lam, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Lam, lông mày nhẹ nhướn lên rồi nhanh chóng giãn ra, ngoảnh sang Mạnh Lâm cười nhẹ và bắt tay. Lam không biết giây phút thấy Duy Minh đã sống sờ sờ thế nào nữa, nhưng thái độ của Duy Minh thì Lam không thể ngờ được, đôi mắt lạnh đậm Lam chưa từng nhìn thấy, cho đến khi Mạnh Lâm kéo ghế bảo Lam ngồi xuống Lam mới bình tĩnh lại được một chút. Cả buổi Lam chỉ nói được vài câu xã giao, hợp đồng cũng được ký kết ngay sau đó. Mạnh

Lâm đưa Lam về, đến nhà, Lam chạy vội vào tìm Duy Nguyên, thấy Hạnh đang ôm Duy Nguyên ngủ, tự nhiên thở dài. Mỗi lần Lam có việc về muộn đều nhờ Hạnh sang chăm sóc Duy Nguyên. Sau khi Hạnh về, Lam lại càng thêm rối bời, định đi ngủ sớm thì chuông điện thoại reo. Dãy số rất lạ, giọng của người nói rất ấm nhưng cũng không kém phần dứt khoát :” Xuống nhà, chúng ta cần nói chuyện”. Lam khóa cửa, đi cầu thang bộ xuống, lúc nhìn thấy Duy Minh chiều nay, Lam biết mình không thể trốn tránh thêm nữa, chỉ cần nhìn thấy Lam, đừng nói là số điện thoại, kể cả những ngày tháng qua Lam ở đâu làm gì cũng sớm biết được.

Duy Minh đứng tựa người vào cửa xe, chiếc xe đen bóng, dáng người cao cao, bộ đồ Tây lịch lãm, ánh mắt sắc lạnh khi thấy Lam đi tới. Không đợi Lam mở miệng, Duy Minh kéo lấy tay Lam, lôi vào xe. Duy Minh vẫn vậy, vẫn luôn kéo Lam đi như thế, mặc dù tay có chút đau nhưng chưa bao giờ khiến Lam khó chịu. Lam cố nở một nụ cười gượng gạo:

- Giờ này không về với vợ con còn kiếm tôi làm gì? Cậu vẫn thế nhỉ, hành động chẳng có nguyên tắc gì cả.
- Cô còn nhớ tôi cơ đấy. Sao, sống tốt quá nhỉ, còn được sắp đưa về tận nhà cơ mà.
- Tôi không hiểu chuyện này liên quan gì đến cậu, có gì nói nhanh lên, mai tôi còn phải đi làm.
- Cô có thể không quan tâm đến cảm nhận người khác đến mức đó sao, dù gì giữa chúng ta cũng không phải không có quan hệ gì.
- Quan hệ? Thế theo cậu là quan hệ gì?
- Cô quên nhanh thế, tôi không phải là bố của con chị gái cô còn gì.

Nghe đến đây, Lam tự nhiên run nhẹ lên, nhếch miệng

- Cậu hiểu lầm rồi, đứa con đó chị tôi không sinh, xin lỗi đã phụ ý tốt cậu ngày đó, bây giờ thì chúng ta không còn quan hệ gì nữa chứ? Nói rồi Lam mở cửa xe, bước nhanh ra ngoài, đi về phía chung cư, không nói thêm một lời.

Lam đi rồi, Duy Minh cứ ngồi như thế, nhìn theo bóng Lam, đến khi trời mờ sáng mới rời đi. Đêm đó, lại một lần nữa, có hai người không ngủ, cả đêm Lam ôm chặt lấy Duy Nguyên, trong lòng hiện lên một nỗi lo sợ không nói nên lời. Dù thế nào, đứa con này đối với Lam là tất cả, cho dù phải từ bỏ công việc hiện tại, bỏ nơi này, Lam cũng không bao giờ để ai đưa Duy Nguyên đi.

Lam cũng biết với tính cách của Duy Minh sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, nhưng sau đêm đó, không thấy Duy Minh liên lạc nữa, Lam cũng yên tâm hơn, chắc Duy Minh cũng đã có gia đình riêng, nhất định là chỉ vì tò mò về đứa con mà đến gặp Lam.

Cuối tuần, Lam lại đưa Duy Nguyên đi ăn kem, suốt đường đi Duy Nguyên cứ lú lo như chim sẻ, kể cho Lam hết chuyện này sang chuyện khác trong ngày. Cuối tuần nên quán kem lúc nào cũng đông, nhìn Duy Minh liếm nhẹ vết kem trên môi Lam lại càng muốn đưa Duy Nguyên đi xa khỏi nơi này, chỉ cần hai người sống bình yên bên nhau là đủ.

Bỗng nhiên có một bóng người cao cao xuất hiện trước mặt Lam, xin được ngồi cùng vì quán hết chỗ, Lam chưa trả lời thì Duy Nguyên đã nhanh chóng gật đầu :” Chú đẹp trai cứ tự nhiên ạ “

Duy Minh ngồi xuống, cười với Duy Nguyên:

- Cháu tên gì?
- Dạ Duy Nguyên ạ.

Duy Minh khẽ nhìn Lam, xong lại quay sang Duy Nguyên hỏi tiếp

- Thế cháu bao nhiêu tuổi rồi?
- Dạ cháu năm tuổi.

Nghe đến đây, Lam đứng dậy, bảo Duy Nguyên là muộn rồi phải về, Duy Nguyên ngoan ngoãn nhảy xuống ghế, nắm lấy tay Lam rời đi, Duy Minh cũng chạy theo hai mẹ con Lam nhưng chỉ đi sau không nói gì. Đến khi Lam với Duy Nguyên về chung cư mới gọi cho Lam. Lam không nghe máy, cài lại chế độ im lặng. Một

lúc sau nghe thấy tiếng gõ cửa, Lam ra ngoài thì thấy Duy Minh đang đứng ở đó, định đóng cửa vào thì bị Duy Minh chặn lại:

- Nếu không muốn Duy Nguyên nghe thấy thì ra ngoài này nói chuyện chút.

- Cậu lại muốn gì nữa đây?

- Đứa bé đó...Bố nó đâu?

- Đó không phải việc cậu có thể quản.

- Cô nói thật đi, có phải Duy Nguyên là con tôi không?

Lam chột dạ, quay lưng đi.

- Là con tôi, không liên quan đến cậu.

- Hôm trước tôi có qua bệnh viện ngày trước, đúng là chị cô không có tham gia quá trình thụ tinh đó, lẽ nào người đó là cô.

- Đừng cái gì cũng ình là đúng, tôi đã nói rồi, đứa con này không liên quan gì đến cậu. Lam bước vào nhà, đóng chặt cửa.

Những ngày sau đó, ngày nào Duy Minh cũng đến trước cửa chung cư của Lam mỗi sáng, dừng xe nhìn Lam đi làm, tối đến cũng nhìn Lam lên nhà rồi mới về. Không nói một lời nào. Nhưng chính điều đó cũng làm Lam bất an. Lam gửi đơn nghỉ phép rồi định cùng Duy Nguyên về thăm bố mẹ một chuyến, cũng lâu rồi không về nhà. Tắt điện thoại, ở nhà nghỉ ngơi suốt một tuần, Lam đã suy nghĩ rất nhiều, nếu như thật sự phải đổi mặt thì Lam sẽ đổi mặt. Dù sao ngày trước bản kế ước cũng ghi rõ ràng Duy Minh sẽ không có quyền hành gì đối với đứa con này, không có quyền cướp nó khỏi Lam.

3. Chương 05

Trở về chung cư sau một tuần, Lam lại thấy bóng dáng chiếc xe quen thuộc đó, nhưng người trong xe hình như không còn kiên nhẫn được như trước nữa, chạy thẳng đến chỗ Lam. Duy Nguyên thấy Duy Minh thì ngạc nhiên kêu lên “ Chú đẹp trai “. Duy Minh cười xoa đầu Duy Nguyên, Lam nói Duy Minh chờ Lam đưa Duy Nguyên lên nhà rồi sẽ xuống. Thấy Lam xuống, Duy Minh chau mày:

- Đi đâu suốt một tuần?

Lam không trả lời

- Rốt cuộc lại muốn chạy trốn thêm lần nữa sao? Không ngờ cô năm năm rồi vẫn thế, chỉ biết đến mình.

- Năm năm rồi cậu cũng đâu có thay đổi, Lam mĩa mai.

- Tôi tất nhiên không thay đổi, tôi vốn sống rất tốt, nếu không có sự xuất hiện của cô tôi sống rất tốt. Cô có quyền gì mà đến xáo trộn cuộc sống của tôi rồi bỏ đi như thế, làm thế cô vui lắm sao?

- Hình như cậu tìm nhầm người rồi, tôi đâu có phúc phần tác động được cuộc sống của cậu.

- Cô nói đi, rốt cuộc cô coi tôi là gì?

Lam im lặng, Duy Minh tóm lấy tay Lam, kéo Lam lại gần mình, ép người Lam vào cửa xe, gần giọng:

- Em định giả vờ không hiểu đến bao giờ?

Cả người Lam run lên, nhịp tim dồn dập, cố gắng vùng ra khỏi Duy Minh nhưng không được, cuối cùng Lam gất lên :

- Buông tôi ra

- Em nói đi, cho tôi một lời giải thích, để tôi có thể từ bỏ em, từ bỏ người đàn vật tôi suốt năm năm, nói đi, vì sao em lại bỏ đi như vậy. Nếu em nói là vì em có người khác, tôi sẽ buông.

- Được, tôi có người khác, hợp ý cậu chưa? Buông tôi ra. Lam quát, bao nhiêu lời định nói đã chuẩn bị suốt một tuần đã bị Lam nén lại. Người đàn ông đang đứng trước mặt Lam, vốn dĩ không muốn có sự xuất hiện của Duy Nguyên. Nhưng giọt nước mắt rơi xuống đã phản bội Lam, cố gắng không nhìn vào mặt Duy Minh, nước mắt Lam rơi, từng giọt nối nhau.

Duy Minh buông tay Lam, thần thờ

- Em nói dối. Duy Minh đã sớm biết Lam không hề có ai khác, nhưng sự ghen tuông khó chịu trong lòng khi thấy Lam đi cạnh Mạnh Lâm khiến Duy Minh không thể không hỏi Lam câu đó.

Lam quệt nước mắt, cười nhạt, bao tủi hờn suốt thời gian qua, một mình nuôi con, chịu bao lời ra tiếng vào, bỗng chốc tan vào nước mắt.- Đó là con tôi đúng không?

- Cậu là người không có quyền hỏi câu đó, đừng quên những gì cậu đã viết và chấp nhận năm đó, cậu không có quyền gì đối với đứa con này. Việc gì cậu phải giả vờ như thế, chắc cậu cũng sớm tìm hiểu được lý do tôi có đứa con này. Duy Nguyên mang một nửa dòng máu của cậu không có nghĩa nó là con cậu.

- Cuối cùng em cũng thừa nhận, tôi chỉ muốn chính em thừa nhận. Linh Lam, đó là con của chúng ta, em nói tôi không có quyền, nhưng em cũng không thể không cho tôi có trách nhiệm đối với con.

- Duy Nguyên không cần.

- Em không thừa nhận tôi không có nghĩa con không cần tôi, em đã bao giờ hỏi xem con muốn gì chưa?

- Cái đó không cần người ngoài phải dạy, xin hãy tránh xa chúng tôi một chút, nếu không muốn cả đời này không được gặp lại Duy Nguyên. Lam lạnh lùng nói rồi bước về phía chung cư.

Duy Minh thở hắt ra, tim đau như bị cẩu xé giầy vò, người con gái này, ngay từ lúc đầu đến giờ, chưa bao giờ chấp nhận anh bước vào cuộc sống của cô ấy, rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến em động lòng, em hãy nói cho tôi biết đi, tôi phải làm sao mới khiến em chấp nhận tôi?

Cả đêm không ngủ, vì mới nghỉ phép nên Lam không muốn ngày đầu tiên đi làm lại xin nghỉ, mặc dù rất mệt mỏi vẫn gượng đến tòa soạn. Sáng nay ra khỏi chung cư không thấy xe của Duy Minh, Lam lại thở dài. Đến tòa soạn, thấy Lam, Mạnh Lâm nhẹ nhàng vỗ vai, nói Lam cứ nghỉ thêm ít ngày, Lam từ chối. Việc công việc tư rõ ràng, Lam không muốn chỉ vì mình mà Mạnh Lâm khó xử với các nhân viên khác.

Ngồi trước màn hình máy tính, có rất nhiều việc cần sắp xếp lại, nhưng đầu óc Lam bây giờ trống rỗng. Hình ảnh của Hạnh, hình ảnh Duy Minh, Duy Nguyên cứ hiện lên lần lượt trước mắt Lam.

KÝ ỨC

Năm năm trước, nếu không vì tính cách thất thường của Hạnh, có lẽ giờ này cuộc sống của Lam đã không có sự xuất hiện của Duy Nguyên. Nếu như Hạnh nói trước với Lam rằng không muốn có con nữa, không muốn làm thụ tinh nữa, chỉ cần nói trước một ngày thôi thì đã không khiến Lam bị bức đến mức phải thay chị mình làm việc đó. Còn Duy Minh thì khiến Lam cảm thấy áp lực, trước khi gặp Duy Minh, Lam không cảm thấy mình nợ ai bất cứ điều gì, nhất là tình cảm. Nhưng chính Duy Minh đã khiến Lam lo sợ quá nhiều điều, lo sợ một ngày nào đó sẽ vô tình dựa vào Duy Minh, sợ Duy Minh vì trách nhiệm mới ở cạnh Lam. Thực ra năm năm trước Lam cũng không muốn bỏ đi một cách lặng lẽ như thế, sau ngày đó, Lam cũng sắp tốt nghiệp, luận văn cũng đã nộp rồi, chỉ còn chờ kết quả và nhận bằng tốt nghiệp. Lam định tốt nghiệp xong rồi về quê sống một thời gian đợi đến khi sinh xong con rồi mới tính tiếp. Nhưng mà lần Lam đến quán Tú Anh để xin nghỉ việc, Lam đã nghe thấy được những lời từ miệng Duy Minh mà cho đến bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm giác đau nhói.

Ngày đó khi bước vào quán đã gặp ngay Hạnh và Duy Minh ở đó, định sẽ nói chuyện với Tú Anh trước rồi mới ra chào hai người. Nhưng khi Lam đi gần đến, Lam chết lặng khi Duy Minh đẩy cho Hạnh một cái phong bì

- Dù thế nào thì mong chị hãy nhận lấy cái này, chắc sẽ có lúc cần đến, xem như là quà mừng đầy tháng sau này cho đứa bé.

- Cậu làm thế này là thế nào? Cậu vẫn chưa biết gì sao?
- Biết gì? Chị không phải ngại, tôi thấy cái này là bình thường, dù sao tôi cũng không thể chăm sóc cho đứa bé, xem như là tấm lòng của một người quen.
- Hạnh chau mày một lúc như đang nghi ngờ điều gì đó rồi nói
- Cậu chưa gặp Lam sao? Cậu hãy gặp và đưa cho nó, cái này tuyệt đối tôi không thể nhận.
- Tôi mới đi công tác về, tôi có qua bệnh viện thì bác sĩ bảo mọi chuyện diễn ra tốt đẹp, liên liên lạc với chị, còn chưa gặp Lam, lát tôi sẽ đến chỗ Lam.
- Tôi vẫn chưa hiểu ý cậu là gì mà lại làm thế này. Hạnh tiếp.
- Một đứa trẻ mà nói dù sao cũng là máu mủ, không thể chăm sóc cũng không thể không có trách nhiệm một chút.
- Trách nhiệm sao? Cái đó tôi nghĩ là cậu không cần lo lắng, chúng ta đã nói rõ rồi mà, đứa trẻ này không liên quan đến cậu, mà chúng tôi chắc chắn đủ khả năng chăm sóc, chắc chắn không phiền đến cậu.
- Điều đó tôi biết, nếu chị ngại, thế thì chị chỉ cần nghĩ là tôi đang rũ bỏ hoàn toàn trách nhiệm đi cũng được, chị thấy đó, tôi còn chưa tốt nghiệp, dù sao thì, làm một người bố bây giờ cũng là quá sớm. Để tôi khỏi áy náy, chị có thể đừng từ chối ý tốt này chứ.
- Tôi nói rồi, cậu gặp Lam đi, tôi tùy nó quyết định. Không đợi Duy Minh nói thêm, Hạnh đứng lên về.

Còn Lam, khi nghe lời của Duy Minh nói rũ bỏ trách nhiệm kia, đã chạy thẳng về nhà trọ thu xếp đồ đạc, ra bến xe lên chiếc xe có giờ chạy sớm nhất. Bây giờ, Lam không thể về quê được nữa. Gọi điện thoại cho con Hạnh, nói cần đi xa một thời gian rồi tắt máy, tháo pin. Lam không thể hiểu nổi cảm xúc của mình, ngay từ đầu đã xác định là cái trách nhiệm kia Lam không cần nhưng từ khi nghe thấy chính miệng Duy Minh nói lại cảm thấy thất vọng vô cùng. Có lẽ thời gian qua ở cạnh Duy Minh, Lam đã sớm xem Duy Minh như một người bạn, ít nhiều cũng có tình cảm. Chiếc xe cứ chạy, đưa Lam ngày càng xa. Đến khi dừng lại cũng là sáng sớm ngày hôm sau. Lam bước xuống, trước mắt là một thị trấn ven biển nhỏ. Lam sống ở đó suốt một thời gian dài, đến khi Duy Nguyên ra đời gần một năm mới quay trở về quê. Sau khi Lam bỏ đi, Hạnh đã thay Lam đến nhận bằng tốt nghiệp, giờ cũng là lúc Lam quay về đi tiếp con đường mà trước đây Lam vạch ra, nó đã bị ngắt quãng gần hai năm rồi.

Lam về nhà, bố mẹ cũng đã biết hết chuyện, gần hai năm qua chỉ thỉnh thoảng gọi về nhà báo mình vẫn khỏe, Lam biết mình đã khiến cho người nhà quá lo lắng. Khi bố mẹ Lam biết Lam muốn quay lại Hà Nội, đã nói Lam cứ

để Duy Nguyên cho ông bà chăm sóc nhưng Lam không đồng ý, Duy Nguyên từ khi còn ở trong bụng đã là một phần máu thịt, hơi thở hàng ngày của Lam, một phút giây Lam cũng không muốn xa con.

Sau khi trở lại Hà Nội, Lam thuê một phòng trọ nhỏ, ban ngày gửi Duy Nguyên cho Hạnh. Hạnh giờ đã là một người phụ nữ của gia đình, không còn đi làm nữa, ở nhà chăm lo cơm nước cho chồng, cũng chưa có con. Thế nên thời gian rảnh rỗi rất nhiều. Ngày trước cũng vì cuộc hôn nhân này mà Lam mới có Duy Nguyên, Hạnh vì muốn cưới người đàn ông này mà ngày đó nói dối Lam đã lỡ có thai không thể làm thụ tinh, hơn nữa lại còn một tháng sau đó sẽ kết hôn. Tất nhiên đám cưới đó Lam không đến dự. Sau này khi gặp anh rể, Lam mới hiểu tại sao Hạnh lại si mê người đàn ông này như thế, cũng cảm thấy được an ủi đôi chút. Anh rể Lam có vẻ ngoài rất đàn ông, chín chắn trưởng thành, làm việc có nguyên tắc, hơn nữa lại là người sống rất trách nhiệm. Khi gặp mẹ con Lam đã ngay lập tức bắt Lam chuyển về ở cùng nhưng Lam từ chối. Không hiểu anh rể Lam làm sao mà lại bị cô chị ảm ương của cô hấp hồn như thế, nghĩ đến Lam bất giác mỉm cười. Đó phải chăng cũng là duyên số. Trước khi gặp Mạnh Lâm, Lam cũng chuyển cơ quan nhiều lần, tuy làm việc đúng ngành nghề theo học trước đây nhưng vì không có đam mê như việc viết lách nên khi Mạnh Lâm ngỏ ý Lam đã không ngần ngại mà nhận lời.

QUAY LẠI ĐIỂM XUẤT PHÁT

Sự xuất hiện của Duy Minh ít nhiều đã đảo lộn cuộc sống của mẹ con Lam, đã khiến Lam không ít lần muốn chạy trốn. Nhưng cuối cùng Lam đã chọn đối mặt. Sau khi nghe chính Lam thừa nhận, Duy Minh không

hề liên lạc với Lam thêm lần nào nữa. Bản thân Lam cũng không thể lý giải, đối với Duy Minh, Lam bao giờ cũng suy nghĩ theo chiều hướng tiêu cực. Dù đã có khoảng thời gian Duy Minh rất tốt với Lam, cũng dần có nhiều kỷ niệm, nhưng chỉ một câu nói rũ bỏ trách nhiệm của Duy Minh ngày đó, mà ấn tượng của Lam chỉ còn lại Duy Minh là một chàng trai đào hoa kiêu ngạo vô trách nhiệm.

Lần hẹn gặp tiếp theo của tòa soạn với công ty của Duy Minh, Lam từ chối tham gia, Mạnh Lâm cũng không bắt ép. Ngồi đọc mail của độc giả gửi đến, có một bài mà khiến Lam đọc đi đọc lại đã ba lần “ Sự trở lại của tình yêu “. Một người cách xa đã bốn năm, vốn dĩ yêu nhau nhưng chưa từng nói lời chia tay nhưng khoảng cách địa lý đã khiến họ mất liên lạc. Người con trai du học trở về, tìm đến người con gái với mong muốn nối lại duyên xưa. Đã bốn năm qua đi, dù tình yêu chưa hề phai nhạt nhưng thời gian đã khiến nó nguội lạnh, hơn nữa bên cạnh người con gái đó đã có một người đàn ông luôn quan tâm chăm sóc dù cô gái chưa nhận lời yêu. Người con gái do dự không biết phải làm sao giữa người mình yêu và người hết mực yêu mình. và Lam là người cần phải trả lời câu hỏi làm sao đó gửi đến độc giả. Lam day day trán, bất giác nghĩ đến mình và Duy Minh, giữa họ, vốn dĩ chưa bao giờ có cái gọi là tình yêu, nhưng tại sao khi gặp lại Duy Minh tim Lam lại đập nhanh đến thế. Cố gắng để ý nghĩ đó ra khỏi đầu, Lam gửi thư mail trả lời. “ Tình yêu không phải là tất cả, điều quan trọng là cần phải biết mình thật sự cần ai và muốn ai ở cạnh mình, giữa cái tốt nhất và cái hợp nhất, nếu được lựa chọn tôi sẽ chọn cái hợp nhất. Nhắm mắt và nghĩ đến tương lai, trong một ngôi nhà, người đàn ông xuất hiện đầu tiên trong ngôi nhà đó với nụ cười ấm áp chính là người bạn cần “

Gửi xong mail, tự nhiên lúc viết đến đoạn người đàn ông trong ngôi nhà, Lam đã nghĩ đến một người, là người duy nhất suốt hơn hai mươi năm cuộc đời có thể khiến Lam xao động.

Bên cạnh vang lên tiếng lộc cộc, Lam nhìn sang thì thấy Mạnh Lâm đang gõ gõ mặt bàn:

- Có người cần gặp em, đang đợi dưới cổng tòa soạn. Mạnh Lâm nói.

- Ai vậy sếp?

- Em xuống đi, một người bạn.

Lúc lam xuống đến cổng thì nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, tiến lại gần thì Duy Minh bước ra.

- Chúng ta đi đâu nói chuyện một lát, tôi có chuyện muốn nói với em.

Định mở miệng từ chối nhưng nhìn ánh mắt Duy Minh, cuối cùng Lam cũng theo Duy Minh vào một quán cà phê gần đó.

- Em và con, khỏe chứ?

- Tôi và con tôi đương nhiên khỏe, Lam lạnh lùng trả lời.

- Lam, tôi chỉ muốn em biết, tôi thật sự quan tâm đến mẹ con em.

- Tôi biết, quan tâm đến trách nhiệm của đàn ông.

- Đó chỉ là một phần. Thật ra tôi... Đến đây, Duy Minh ngập ngừng không nói nữa.

- Thật ra làm sao?

- Lam, có thể trước đây tôi đã bỏ lỡ quá nhiều việc chưa làm, có quá nhiều điều chưa kịp nói thì em đã đi. Nhưng bây giờ tôi không muốn nhắc lại nữa, chuyện quá khứ cứ cho nó qua đi. Tôi chỉ muốn em cho tôi một cơ hội, quay về điểm xuất phát. Chúng ta làm lại nhé, ít nhất là vì Duy Nguyên.

Nghe đến đây, lòng Lam sôi lên từng đợt. Chuyện quá khứ không nhắc lại sao? Bất chợt nghĩ đến mail của độc giả kia, ít ra người con trai trong câu chuyện đó cũng muốn nối lại, không muốn quên đi những chuyện tốt đẹp trong quá khứ. Còn người đang ngồi trước mặt Lam bây giờ, muốn rũ bỏ, muốn làm lại, và hơn nữa lại vì lý do Lam ghét nhất, vì Duy Nguyên, đứa con của họ.

- Tôi nghĩ là không cần đâu, quá khứ đúng là chẳng có gì để nhắc đến, tương lai lại càng không. Với lại đã bắt đầu bao giờ đâu mà làm lại. Hình như giữa chúng ta có quá nhiều hiểu lầm rồi. Lam nhìn thẳng vào Duy Minh nở một nụ cười.

- Em đừng như thế được không? Đừng đẩy tôi ra xa em và con nữa. Tôi không tin là em không cảm nhận được tình cảm của tôi, trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Tôi..thật sự đã rất thích em, rất yêu em, năm năm qua tôi đã rất hối hận vì để em đi khi chưa kịp nói những lời này.

Ánh mắt Lam mờ đi, nhìn vô hướng bên ngoài, tim đau nhói. Lam biết rằng, kể cả năm năm trước Duy Minh có nói những lời này, Lam vẫn đi, bây giờ Lam đã hiểu, vì Lam chưa bao giờ tự tin trước người con trai này, thế nên mới lo sợ quá nhiều điều. Lo rằng hạnh phúc không thể nắm rõ trong lòng bàn tay sớm muộn gì cũng bay mất. Đột nhiên Lam muốn thoát khỏi khung cảnh này, nơi đây khiến Lam ngột ngạt, đứng dậy Lam rời đi không nói lời nào. Duy Minh đuổi theo kéo tay Lam thì bị Lam gạt ra, sau đó chỉ lặng lẽ đi sau Lam cho đến khi Lam về tòa soạn. Bước vào phòng vệ sinh, nước mắt Lam rơi nối tiếp rồi nối tiếp từng giọt, khuôn mặt ửng hồng, khóe mắt cay cay. Lam khóc, lần thứ hai Lam khóc vì cùng một người.

Biết Duy Minh chắc chắn đợi mình cho nên đến lúc mọi người đã về hết Lam vẫn chần chừ ở lại, nói là còn có việc chưa giải quyết xong, cứ thế ngồi trong văn phòng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, suy nghĩ mông lung.

4. Chương 06

Cho đến lúc đèn trong tòa nhà tắt hết Lam mới nhận ra rằng mình đã ngồi ở văn phòng quá lâu, cầm túi xách lên, mò mẫm bước ra ngoài, đi theo hướng ánh trăng mờ mờ, nếu không nhanh thì e rằng bác bảo vệ sẽ khóa cổng mất. Cứ đi như thế nhưng tâm trí Lam chưa hoàn toàn ổn định, một bàn tay siết chặt lấy cổ tay Lam khiến Lam hốt hoảng.

Nhưng cái bàn tay quen thuộc này Lam làm sao có thể không nhận ra được chứ, Duy Minh vẫn cố chấp như thế, nếu không nhận được câu trả lời đúng ý muốn sẽ không chịu từ bỏ.

- Buông...

Chưa kịp nói hết câu Lam đã bị Duy Minh đẩy vào tường, tóm lấy cả bàn tay còn lại.

- Không, cho dù em có ghét bỏ có căm hận tôi thì lần này tôi cũng không buông. Tôi đã muốn nắm tay em thật chặt, vậy mà biết bao lần em nữ vô tình gạt tay tôi ra. Bây giờ đừng hòng có thêm lần nào nữa. Hãy để tôi chăm sóc ẹ con em.

Hơi thở Duy Minh áp sát vào mặt khiến Lam khó thở, người đã sẵn một mối khiến Lam không muốn đòi co thêm nữa, không thể dùng sức thoát ra, Lam đành hạ giọng :

- Tôi mệt, để sau nói đi, bây giờ cậu có nói gì tôi cũng không có tâm trí mà thu nạp vào đầu được đâu.

Trong bóng tối, không nhìn rõ mặt nhau nhưng Lam có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của Duy Minh, Cuối cùng Duy Minh buông một tay ra, còn tay kia nhẹ nhàng kéo Lam đi.

- Để tôi đưa em về.

- Không cần, tôi có xe.

- Xe em tôi đã gửi bác bảo vệ cất hộ, bác ấy về rồi, giờ em không muốn cũng phải về với tôi.

Lam không nói thêm gì nữa, việc duy nhất cô có thể nghĩ được bây giờ là nhìn thấy Duy Nguyên.

Về đến chung cư, mặc dù rất muốn theo Lam lên nhà gặp Duy Nguyên nhưng nhìn ánh mặt mệt mỏi của Lam, Duy Minh nhẹ nhàng nói :

- Em nghỉ ngơi đi, mai tôi đến đón hai mẹ con.

Lam định mở miệng từ chối nhưng không hiểu sao lại không nói ra, cứ thế đi lên nhà. Hạnh thấy Lam về không nói gì cũng không cố gắng hỏi, chỉ dặn dò đôi chút rồi đi.

Sáng sớm, Duy Minh đã chờ sẵn phía dưới, Lam sửa soạn cho Duy Nguyên xong cùng Duy Nguyên xuống dưới. Thấy Duy Minh đợi sẵn ở cửa, Duy Nguyên chạy lại ôm chầm lấy chân Duy Minh, nhoen miệng cười:

- Chú đẹp trai, lâu quá không gặp, con nhớ chú lắm, chú đẹp trai như con vậy đó.

Duy Minh mỉm cười đầy âu yếm:

- Thế từ hôm nay hôm nào chú cũng đến chơi với con có được không?
- Tất nhiên được ạ. Duy Nguyên nhanh nhẩu, nhưng như chợt nghĩ ra điều gì đó, Duy Nguyên ngoảnh sang nhìn Lam hỏi : Được không mẹ?
- Tùy con, mẹ sao cũng được, nhưng con đừng làm phiền người ta. Lam nói.
- Một câu sao cũng được của em cũng đủ để anh sẵn sàng bị phiền cả đời rồi. Cảm ơn con Duy Nguyên, từ bây giờ con làm đồng bọn với chú nhé, tiêu diệt virus lạnh lùng của mẹ Lam đi. Duy Minh cười, đuôi mắt cong cong.

Lam cũng không nói gì thêm nữa, đưa Duy Nguyên vào xe rồi để mặc Duy Minh chở đi. Từ hôm đó, Lam không còn từ chối sự quan tâm của Duy Minh dành cho Duy Nguyên nữa, dù sao, mỗi lúc nhìn thấy ánh mắt Duy Nguyên sáng lên khi ở bên Duy Minh là Lam đã đủ ấm lòng. Sự yêu thương này con của Lam hoàn toàn đáng được nhận. Nhưng đối với bất kỳ sự quan tâm nào của Duy Minh đối với mình Lam cũng từ chối. Lam sẽ không ra ngoài ăn trưa với Duy Minh khi chỉ có hai người, sẽ không cùng Duy Minh lang thang nơi này nơi nọ như trước nữa. Vì trong tận đáy lòng Lam vẫn còn gợn lên chút gì đó chua xót của những ngày tháng cũ. Lam sợ rồi một khi mình dễ dãi đón nhận sự che chở chăm sóc thì đến một lúc nào đó sẽ không thể làm chủ được mà dựa dẫm tất cả vào Duy Minh. Vì Duy Minh là người đã khiến sức đề kháng về mặt tình cảm của Lam trở nên yếu ớt. Năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Dù ngoài mặt là luôn gạt Duy Minh, không để Duy Minh đến quá gần tâm tư của mình, nhưng Lam không thể phủ nhận được rằng, Duy Minh đã có một vị trí nào đó trong lòng cô, từ rất lâu rồi, nhẹ nhàng nhưng bám trụ dai dẳng. Để rồi sau năm năm gặp lại, Lam vẫn không khỏi lo sợ mà né tránh.

Mấy ngày sau đó, khi Duy Minh đưa hai mẹ con Lam về nhà, cuối cùng cũng không nhận được mà hỏi Lam:

- Em nghĩ xong chưa? Về chuyện hôm trước tôi nói
- Chuyện hôm trước là chuyện gì?
- Tôi muốn chăm sóc mẹ con em.

Nhìn sang Duy Nguyên đang gục đầu vào vai mình ngủ say sưa. Hôm nay Duy Minh đưa Lam với Duy Nguyên đi công viên nước, Duy Nguyên bình thường rất sợ nước nên cũng không một lần dám nói Lam đưa đi, thế mà hôm nay có Duy Minh, trò gì cũng đòi thử. Đi chơi về còn ăn rất nhiều. Nhìn gương mặt trắng hồng, ngủ mà môi cong như đang cười. Lam nhẹ nhàng trả lời Duy Minh :

- Có lẽ tôi không có quyền cấm cậu quan tâm đến con, nhưng ngoài quan tâm ra cái gì cậu cũng không được nói.
- Em sợ tôi nói với con tôi là bố của nó?
- Cậu biết thế là được. Lam thở dài.

Những ngày đầu hè tòa soạn lại càng bận rộn, Lam bận đến mức không còn thời gian mà nghĩ ngợi lung tung, nếu phải làm thêm giờ thì đã có Duy Minh đến đón Duy Nguyên. Mặc dù Lam đã từ chối, nói Hạnh sẽ đón Duy Nguyên về nhà nhưng Duy Minh không chịu, còn nói nếu Lam không đồng ý sẽ kể hết chuyện Duy Minh là bố cho Duy Nguyên biết. Lam cảm thấy mình có bước nào đó đã sai lầm, cái lý do uy hiếp này, với tính cách của Duy Minh, chắc chắn sẽ không chỉ dùng một lần. Thế là Lam thời gian này Lam đành để Duy Minh tự tung tự tác. Đưa Duy Nguyên về tắm rửa xong là Duy Minh lại cùng Duy Nguyên đưa cơm đến tòa soạn cho Lam. Lần nào Lam cũng phải lén chạy xuống dưới rồi sang quán cà phê gần đó ăn cơm cùng Duy Minh và Duy Nguyên để tránh ánh mắt của mọi người. Hình như việc đề phòng lời ra tiếng vào đã trở thành thói quen khó bỏ của Lam, đó có lẽ cũng là điều khổ nhất của một người mẹ đơn thân nhiều năm. Đạo này Lam biết Duy Nguyên rất vui, bình thường Lam rất bận, thời gian chơi với con cũng chẳng được bao nhiêu. Lam biết Duy Minh còn bận hơn Lam rất nhiều, vậy mà không hiểu sao lại có nhiều thời gian bên Duy Nguyên như vậy. Lam có nói rằng Duy Minh không cần làm thế, cuối tuần rảnh thì đến đưa Duy Nguyên đi chơi là được rồi nhưng Duy Minh không chịu. Nói một câu như hờn dỗi:

- Tôi nhớ con, em không nhớ tôi nhưng con chắc chắn không gặp tôi sẽ nhớ.

Lam tự nhiên thấy khả năng đối đáp của mình càng ngày càng mai một, luôn không biết nói gì trước Duy Minh. Và thế là Duy Minh lại được thế càng ngày càng quẩn lầy Duy Nguyên. Điều đó cũng đồng nghĩa là ngày nào Lam cũng gặp Duy Minh, từ sáng sớm đi làm, ăn cơm cũng cùng nhau, hôm nào cũng tối muộn Duy Minh mới chịu từ nhà Lam trở về.

Duy Nguyên được nghỉ hè, Lam liền đưa Duy Nguyên gửi về nhà ông bà ngoại, vừa tiện cho Lam chú tâm vào làm việc, vừa khiến Lam có cơ để tránh mặt Duy Minh. Lúc Duy Minh đến đón Lam, mãi không thấy Lam đâu, gọi điện thoại mới biết Lam đã đi làm từ sớm. Tự nhiên nổi tức giận bùng lên, Duy Minh cau mày:

- Em làm thế là sao, không phải đồng ý tôi sẽ đưa em đi làm hay sao?

-Tôi chưa bao giờ nói là cần cậu chở đi làm, chỉ là lúc trước cậu muốn chở Duy Nguyên đi học, tôi đành phiền cậu một thời gian, bây giờ Duy Minh nghỉ hè rồi, cậu không cần đón tôi nữa.

- Em...

- Tôi phải làm việc. Lam ngắt lời Duy Minh rồi tắt máy.

Trưa hôm đó Duy Minh lại gọi Lam xuống ăn cơm, nhưng Lam lấy lý do ăn cơm cùng đồng nghiệp nên từ chối. Đang biên tập nốt những đoạn cuối cùng của số báo mới thì Lam nghe thấy tiếng ồn ào ở phía trước. Lam ngước mắt lên thì thấy Duy Minh đã đứng trước mặt mình. Hóa ra ông chủ hào phóng của công ty du lịch đối tác hôm nay còn mời cơm cả tòa soạn của Lam. Duy Minh đẩy hộp cơm trước mặt Lam nói :

- Em mà không ăn cơm với tôi, tôi sẽ nói với con là bệnh lạnh lòng của em lại tái phát, con nhất định không vui. Cơm này là tôi chạy về nhà làm riêng cho em, em không ăn không phải là phụ lòng tôi với con sao?

- Cậu còn nhiều bệnh hơn tôi. Đừng có chuyện gì cũng gắn cậu vào Duy Nguyên, cậu tưởng con tôi giống cậu chắc ? Lúc không có Duy Nguyên ở

cạnh, không hiểu sao Lam lại có thể dễ dàng đối đáp cay nghiệt với Duy Minh như trước.

- Có lẽ em đúng, bệnh tôi nặng quá rồi, bệnh si mê em không thể chữa khỏi. Với lại, Duy Nguyên cũng là con tôi, không giống tôi thì giống ai? Em nói gì sao nghe mâu thuẫn thế?

- Nếu đến đây để làm tôi mất mặt thì mời về cho, đây toàn là người có trình độ văn hóa cao, không ai nuốt nổi mấy câu buồn nôn của cậu đâu.

Tự nhiên Duy Minh phá lên cười:

- Lam , em đúng là Linh Lam của tôi rồi.

- Ai là của cậu, hoang tưởng, à mà có một thứ là của cậu đấy, là hai cái hộp cơm này, đưa đi giúp cho.

- Cơm tôi làm mà em còn không ăn thì em định ăn gì?

- Vì là cơm cậu làm nên nuốt không trôi. Tôi muốn ăn cơm giống họ, Lam nói rồi chỉ cô bé đồng nghiệp trẻ tuổi đang nhìn chằm chằm Duy Minh với ánh mắt đăm đăm. Hay là cậu mang cái này sang bên kia đổi cho tôi đi.

Đầu Duy Minh bốc khói, mặt đỏ đến tận mang tai, nghiêng răng nói:

- Em dám, hôm nay em không ăn thì đừng hỏi tại sao chuyện gì tôi cũng có thể nói.

Đôi co qua lại, cuối cùng vẫn là Lam nhường bước Duy Minh. Lam cảm thấy khả năng chịu đựng của mình càng ngày càng thâm thối. Thế nên mới có chuyện tối hôm đó khi Lam từ tòa soạn trở về, luôn có một chiếc xe ô tô cứ chậm chạp chạy sau xe Lam, đến khi Lam lên nhà mới chịu rời đi.

Những tháng ngày không có Duy Nguyên đúng là không dễ dàng gì, mỗi tối đi làm về, Lam lại cố vui trong công việc một lúc nữa rồi mới đi ngủ. Hôm nào cũng mê mệt ngủ không ngon. Trước đây mỗi khi gặp chuyện buồn phiền, tối đến sau khi Duy Nguyên đã ngủ say, Lam thường nằm bên cạnh nắm chặt tay Duy Nguyên rồi mới từ từ chìm vào giấc ngủ, có như thế Lam mới không mộng mị. Có lẽ Lam đã không nhận ra rằng, trong vô thức, bản thân Lam luôn muốn được nắm thật chặt tay ai đó, như là động lực khiến Lam có thể mạnh mẽ mà bước tiếp.

Mặc dù nhờ có Duy Minh mà ngày nào Lam cũng ăn cơm đúng bữa, đủ chất, nhưng áp lực công việc quá lớn đôi lúc khiến bệnh đau dạ dày của Lam tái phát. Vợ vội lọ thuốc bỏ vào túi, Lam lại xuống nhà đi làm. Mặc kệ Duy Minh chờ sẵn, hết nhu đến cương ép Lam lên xe nhưng Lam không chịu. Lam vẫn muốn mình là người chủ động trong mọi việc, kể cả việc xe cộ đi lại. Thế nhưng Duy Minh vẫn bám theo Lam cho đến tận cơ quan rồi mới quay xe về công ty. Đến nửa buổi, bụng Lam đau nhói lên, uống chút thuốc dạ dày, ngồi nghỉ ngơi nhưng được một lúc nó lại quặn quại khiến Lam phải gập người lại, từ từ bước vào nhà vệ sinh. Hóa ra là “ đến tháng “. Duy Minh cùng công việc bận rộn đã khiến Lam căng trí đến mức “đến tháng” mà không nhớ. Định gọi cho đồng nghiệp nữ bên ngoài nhờ mua đồ giúp Lam thì có điện thoại gọi đến. Cái con người nhìn mặt thì cũng tuấn tú mà sao hành động bao giờ cũng vô duyên đúng lúc, Lam đành nghe máy, mặc dù bụng đang gợn lên từng cơn.

- Trưa nay em muốn ăn gì?

- Chỉ có chuyện đó mà cũng gọi điện sao? Công ty của cậu sắp phá sản rồi à? Sao lắm thời gian quan tâm việc thiên hạ thế. Cơn đau làm Lam cau có.

- Chỉ muốn biết em muốn ăn gì mà sao em lắm lời thế? Trả lời vào nội dung chính không được sao?

- Không ăn.

- À, không ăn tức là cái gì cũng ăn được chứ gì, tôi hiểu rồi, đúng là chỉ có tôi hiểu em nhất. Nói rồi Duy Minh cười gian trá.

Cơn đau bụng lại một lần nữa hội lên làm Lam vô ý “A” lên một tiếng. Định tắt máy thì cái con người kia đã vội gọi với theo.

- Khoan, em đang bị làm sao đúng không?

- Không sao. Cậu làm việc đi, đừng có việc gì cũng quẩn, phiền phức.

- Tôi quẩn mẹ của con tôi mà em cũng cần.

Lần này thì Lam không chịu được nữa, cả người ngã xuống sàn, điện thoại rơi, pin văng ra, còn Lam thì ôm lấy bụng, sức để gọi cho đồng nghiệp cũng không còn nữa.

Mười lăm phút sau, lúc cơn đau hạ đi, Lam vịn vào tường để đứng dậy, vớ lấy điện thoại, động tác chậm chạp, chỉ sợ cử động mạnh một chút là lại đau đốn.

Bổng cửa nhà vệ sinh mở toang. Duy Minh đứng trước Lam, mặt tái mét, lắp bắp:

- Em..em, rốt cục là làm sao?

- Vô duyên, cậu đi ra ngoài ngay cho tôi, không biết đây là đâu à, may mà chỉ có mỗi tôi ở đây, sao cậu làm cái quái gì cũng không thêm nghĩ thế hả?

- Em đang nói chuyện thì mất tín hiệu, gọi lại không được, em bảo liệu tôi còn nghĩ được gì nữa. Nói ngay, em bị làm sao vậy? Nói rồi Duy Minh bước lại lay lay vai Lam.

Lam gạt tay Duy Minh ra, tức giận, cơn đau lại ập đến, quát:

- Ra ngoài, gọi giúp tôi một đồng nghiệp nữ.

Duy Minh vẫn đứng sững đó, nhìn Lam một lượt, Lam mặc váy trắng, thế nên e rằng Duy Minh đến thời điểm này muốn không hiểu cũng không được. Mặt Duy Minh bỗng ửng đỏ lên, nhẹ nhàng nói với Lam:

- Em đứng đây chờ tôi, đừng gọi ai cả. Nói rồi Duy Minh chạy vội ra ngoài

Lam sững sờ đứng đó, cũng mơ màng nghĩ ra Duy Minh định làm gì, đáng lý với tính cách của Lam thì vẫn sẽ gọi người vào đi mua đồ giúp, không hiểu sao giờ phút này, Lam lại muốn làm theo ý Duy Minh mà đứng đợi.

5. Chương 07

Lam đã không biết rằng, có một chàng giám đốc thành đạt, chạy như điên đến siêu thị mini gần đó, ngần ngừ trước dãy hàng băng vệ sinh không biết làm thế nào, cuối cùng vợ vội một gói màu tím nhanh chóng quay đi, nhưng nghe loáng thoáng câu chuyện ban ngày ban đêm của hai cô gái nào đó, tự nhiên quay chân bước lại lấy thêm một gói màu tím khác nữa ở dãy bên cạnh. Hình tượng của chàng thanh niên này phải chăng đã hoàn toàn sụp đổ từ khi quen Lam hay lại càng trở nên anh tuấn chỉ vì những việc làm đó? Bước ra khỏi siêu thị lại chạy vội vào hiệu thuốc, bước ra khỏi hiệu thuốc lại chạy vội vào cửa hàng quần áo gần đó.

May mà địa điểm tòa soạn của Lam cũng là khu phố phát triển, xoay vài bước muốn mua gì cũng được. Xong việc Duy Minh quay lại tòa soạn, bước thẳng vào phòng vệ sinh nữ, đẩy tất cả cho Lam rồi có chút xấu hổ bước ra ngoài. Còn những con người ngoài kia đang há hốc mắt mày vì chẳng hiểu vì sao đang giờ làm việc, giám đốc công ty đối tác lại chạy thẳng đến tòa soạn, hét toáng lên hỏi Lam đâu, đã thế còn bước thẳng vào nhà vệ sinh nữ, không những một lần mà hai lần. Duy Minh cũng không kịp để ý đến ánh mắt những người đó, có cái gì đó nơi ngực trái đang đập thật mạnh. Từ sau khi quen Lam, những việc chưa từng làm qua Duy Minh cũng đã dần được thử nghiệm. Tâm hồn lơ lửng, Duy Minh bước thẳng tới bàn làm việc của Lam rồi ngồi xuống. Đồng tài liệu lộn xộn trên bàn Lam khiến Duy Minh tĩnh tâm lại. “Hóa ra cô ấy vất vả đến thế” Duy Minh thầm nghĩ. Vô thức cầm bút ghi nhớ của Lam lên, Duy Minh đã không biết bàn tay của mình chuẩn bị làm những việc mà Duy Minh vốn cho là điên rồ. Trước đây, khi nhận được thư tỏ tình đầy hương thơm cùng những trái tim ánh nhũ lấp lánh, Duy Minh đều có cảm giác nó thật là quá sến. Vậy mà bây giờ Duy Minh lại lấy bút ghi nhớ vẽ những trái tim thật đều vào giấy, còn tô đỏ rồi dán khắp bàn làm việc của Lam. Khi nhận thức được mình vừa làm những việc xấu hổ, Duy Minh cũng không có ý định gỡ mấy tờ giấy dán đó xuống, mà viết vội mấy câu để lại rồi nhanh chóng rời đi:

- Đừng làm việc quá sức, nghỉ ngơi chút đi, tối gặp lại.

Đọc xong những dòng này, Lam cau có:” Cậu ta nói tối gặp lại là có ý gì chứ, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, dở hơi” Nhưng sau đó nhìn thấy những hình trái tim chói mắt kia, Lam bất giác mỉm cười.

Tối khi Duy Minh đến Lam còn ngồi làm việc ở trong phòng, chạy ra mở cửa thì bắt gặp ánh mắt không mấy thân thiện của Duy Minh, thấy Lam đang đeo kính, Duy Minh kéo dài giọng:

- Em lại làm việc?

- Chẳng lẽ không được sao?

- Được thôi, trước hết ăn xong cái này đã, tôi sẽ giám sát em. Nói rồi Duy Minh đưa túi đồ cho Lam.

- Cái gì vậy? Đừng nói lại là cậu nấu nhé. Lam nghi ngờ hỏi.

- Ăn được là được chứ gì, là cháo đậu đỏ, nhớ ăn cho hết, không thì đừng có nghĩ đến chuyện làm việc nữa.

- Nực cười, ăn hay không còn phải xem tâm trạng tôi thế nào, thái độ cậu như vậy thì cậu tự mang về mà ăn. Lam vẫn chưa có ý định mời Duy Minh vào nhà.

- À, em nói vậy tôi mạo muội nghĩ theo hướng khác đấy, em không muốn ăn uống tử tế theo cách bình thường chứ gì? Thế để tôi giúp em, tôi luôn có đủ cách để khiến em mở miệng ăn, mà dễ dàng nhất là dùng chính miệng tôi đây mớm cho em. Thế nào? Em muốn tự mình hay nhờ tôi.

- Bệnh hoạn, đừng có được lướt là lấn tới, Lam toan đóng cửa, ngăn chặn đường vào của Duy Minh.

Nhưng đáng tiếc chàng trai này đã nhanh hơn Lam, đẩy ngược cửa trở lại, luồn vào nhà. Lam vào bếp lấy bát bỏ cháo ra, ngồi vào bàn ăn ngon lành, chẳng thèm mời cái con người đang ngồi đối diện kia, ánh mắt Duy Minh thì không ngừng dò xét từng biểu hiện trên khuôn mặt Lam. Thế này thì không cần nói cũng biết cháo là do ai nấu, sợ người ta ăn không ngon cho nên mới căng dây thần kinh ra nhìn như thế. Nhưng mặt Lam lại không hề có chút động tĩnh nào, ăn xong bỏ bát vào bồn rửa bát, vào phòng tiếp tục làm việc.

Viết bài được một lúc, nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng bát đĩa va chạm nhau, Lam ngó ra khỏi cửa phòng nhìn vào phòng bếp thì thấy Duy Minh đang loay hoay rửa bát, người còn đeo cả tạp dề. Lam bước tới từ phía sau, Duy Minh ngoảnh lại toe toét cười:

- Em cứ làm việc đi, tôi rửa bát giúp em.
- Không cần, cậu về đi, tôi còn phải làm việc, để đây tôi sẽ rửa.

Vô thức Lam với tay, kiễng chân lên tháo tạp dề Duy Minh đang đeo mà không để ý rằng có người đang đối diện và nhìn mình chăm chăm, khoảng cách gần đến mức hơi thở phả vào mặt nhau khe khẽ, ấm áp. Duy Minh cứ đứng sững sờ ra như thế nhìn Lam cho đến lúc Lam lấy được tạp dề xuống mới quay đi chỗ khác, ho khẽ.

- Em vào làm việc đi, tôi rửa nốt rồi về, dù sao tôi cũng đã rửa rồi, không cần khách sáo đến thế.

Nghe vậy, Lam đành để Duy Minh tiếp tục rửa bát còn mình thì trở lại phòng. Một lúc sau, Duy Minh đứng ngoài cửa phòng Lam nói vọng vào:

- Vòi nước trong nhà tắm hỏng rồi sao em không kêu người đến sửa, ngày mai tôi sẽ mua vòi nước mới đến lắp lại cho em, bây giờ tôi về, em làm việc tiếp đi nhé. Nói rồi Duy Minh bước ra cửa. Bỗng cửa phòng Lam mở, Lam chạy vội ra:
- Khoan, còn cái này cậu mang về đi, hôm nay dù sao cũng cảm ơn cậu. Lam đưa cho Duy Minh một cái túi, Duy Minh mở ra xem thì thấy bộ váy liền màu tím nhạt có những bông hoa đại li ti mà Duy Minh đã mua cho Lam. Duy Minh cau mày:
- Em còn đưa tôi làm gì? Chẳng lẽ tôi mang về tự mặc tự ngắm? Tôi nói cho em biết, với dáng người của em, bộ đồ này tôi chắc chắn không vừa. Nếu em muốn chúng ta mặc chung đồ với nhau thì em nên ăn thật nhiều vào.
- Cái này dù sao cũng là cậu mua, tôi không cần dùng đến, cậu mang về muốn làm gì thì làm. Lam đẩy Duy Minh ra khỏi cửa rồi đóng sập lại.

Duy Minh vẫn không chịu, áp vào cánh cửa, nói to:

- Vậy tôi mang về nhà, chắc chắn sẽ có lúc em dùng đến, nhà tôi luôn rộng mở đón em, có cần tôi mua thêm vài bộ để sẵn ở nhà tôi không? Duy Minh cười thành tiếng.

Lam ghen hờn, tự biết rằng nếu tiếp tục đối đáp với con người ngoài cửa kia, sẽ có lúc bị bức ắt mặt. Thế nên Lam im lặng đứng đó, một lúc sau không thấy Duy Minh nói thêm gì nữa mới trở về phòng làm việc tiếp.

Hôm sau Duy Minh lại đến đón Lam từ sớm, lần này để Lam không lấy được xe máy, Duy Minh đã chặn ở cửa nhà để xe, hạ giọng năn nỉ Lam:

- Hôm nay tôi có việc cần em giúp, em có thể giúp tôi được không?
- Cậu mà cũng có việc cần người khác giúp sao? Chẳng phải cậu luôn là một ông giám đốc tự do tự tại thích làm việc lúc nào thì làm và luôn dư thừa thời gian rảnh rỗi sao?
- Em đừng nói thế, tôi nói thật mà, hôm nay thư ký của tôi xin nghỉ việc mà buổi trưa tôi lại phải đi gặp đối tác. Nếu không có thư ký đi cùng e sẽ không có hình tượng tốt, em có thể giúp tôi làm thư ký của tôi một ngày không? Một buổi cũng được. Nhé!

Nhìn ánh mắt của Duy Minh, Lam có chút nghi ngờ, nhưng làm cũng là một nhân viên văn phòng, thế nên Lam cũng hiểu thư ký Giám đốc có vị trí quan trọng thế nào. Do dự một lúc, Lam khẽ gật đầu. Thấy tín hiệu hợp tác của Lam, Duy Minh nắm ngay cơ hội mà chặn trước mặt Lam, mắt cong lên:

- Thế giờ đi chung xe với tôi được chứ, dù sao tối trưa chúng ta cũng đi cùng nhau.

Không còn lý do để từ chối, Lam đành để cho Duy Minh chở mình đi làm. Ngồi trên xe, Duy Minh liên tục nhìn sang Lam, Lam cảm nhận được điều đó nhưng trốn tránh mà nhìn ra ngoài phía cửa xe. Không chịu nổi không khí im lặng, Duy Minh hỏi trước:

- Bao giờ chúng ta đi đón con?
- Sao lại có chúng ta ở đây? Cuối tuần tôi sẽ đi đón.

- Con của chúng ta đương nhiên chúng ta phải cùng nhau đi đón, lúc em đưa con về quê đã lén lút tôi rồi, bây giờ chả lẽ muốn lén lút thêm lần nữa, em có vẻ rất thích phạm tội tày đình nhỉ.

Lam bật cười:

- Nực cười, nào cậu đúng là ít nhân. Tôi để cậu đi theo để cậu làm loạn nhà tôi chắc. Tôi đây chưa điên.

- Em chưa điên, cũng không nên điên làm gì, một nhà chỉ cần có một người điên là tôi là đủ, em mà điên nữa thì ai sẽ chăm Dục Nguyên.

- Hình như cậu lại cuồng ngôn rồi đấy, tôi với cậu vốn là hai nhà riêng biệt, từ khi nào lại thành một nhà vậy, cậu điên như thế thì tránh xa tôi một chút, tôi còn phải nuôi con, không cùng cậu vào viện được đâu.

- Gì thế nhỉ, em không biết là tôi chỉ điên khi ở gần em thôi sao? Nếu tránh xa em thì tôi có điên nữa đâu, với lại ai bảo tôi sẽ vào viện? Chưa gì em đã nghĩ tới khung cảnh chúng ta cùng nhau vào viện rồi sao? Tôi thật không ngờ có lúc em còn lãng mạn hơn tôi. Nói rồi Dục Minh cười ha hả.

Lam tức giận, máu nóng dồn lên mặt đỏ ửng:

- Tóm lại là tôi sẽ đón con, cậu đừng lảm lời, đàn ông gì mà lảm lời thế không biết, tôi ghét nhất là kẻ lảm lời cậu không biết hả?

- Ồ, em ghét kẻ lảm lời sao? Tôi biết rồi, tôi sẽ chú ý.

Nói xong câu đó, y như rằng Dục Minh im bật, lúc Lam xuống xe vào tòa soạn, Dục Minh mới lấy điện thoại ra, gọi ngay cho thư ký:

- Hôm nay cô có thể nghỉ phép, nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe nhé, công việc ở công ty không phải lo đâu. Nghỉ bao giờ thấy thoải mái thì đi làm lại cũng được.

Không đợi thư ký nói lời cảm ơn, Dục Minh tắt máy, trên môi nở ra một nụ cười y như ánh nắng ngoài ô cửa vậy.

Buổi trưa như đã hẹn, Dục Minh đến đón Lam đi gặp đối tác, vừa vào đến nhà hàng, Lam đã thấy ngay một người đàn ông dáng người hơi mập mạp đang ngồi cùng một cô gái rất xinh đẹp, có lẽ là thư ký của ông ta. Ông ta đứng lên bắt tay Dục Minh rồi cười nói:

- Hôm nay anh không đi cùng thư ký sao? Vị này có phải phu nhân không?

Dục Minh khẽ cười. Thấy Dục Minh không nói gì, người đàn ông kia lại cho rằng mình đoán đúng, tươi cười niềm nở nói:

- Cứ nghĩ Giám đốc trẻ như anh vẫn chưa có vợ, hóa ra lại có một người vợ trẻ trung xinh đẹp như vậy, thật khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ.

Dục Minh không tiếp lời người đó, chỉ nở một nụ cười lịch sự rồi quay sang Lam cười gian trá, Lam định giải thích rằng mình không phải vợ Dục Minh nhưng lại không biết sẽ nói mình đến đây với tư cách gì, đến thư ký ông ta cũng gặp rồi thì còn cách gì nữa ngoài im lặng. Dục Minh thật là bức Lam tức chết, rõ ràng là cô bị con người này lừa đến đây. Nhìn bản mặt nhờn nhờn của Dục Minh, Lam lại hận mình vì sao lại làm việc ngu ngốc này.

Cả buổi Lam ngồi bên cạnh Dục Minh không nói được mấy câu, người ta hỏi thì trả lời, Dục Minh cũng không nói với Lam lời nào, chỉ thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Lam. Lúc ăn uống bàn bạc công việc xong, Lam với Dục Minh tiễn người đàn ông và cô gái kia về trước rồi mới ra phía xe đang đỗ. Lam đi sau Dục Minh, nói giọng mang chút tức giận nhưng cũng có chút hờn dỗi:

- Cậu làm vậy là có ý gì? Người ta hiểu lầm cũng không thêm giải thích, cũng chẳng thèm nói với tôi một câu rút cục cậu đem tôi tới đây làm gì trong khi không có thư ký thì cậu hoàn toàn vẫn đàm phán tốt với người ta?

- Chả phải em bảo ghét người lảm lời sao? Tôi luôn chiều theo ý em mà.

- Cậu...

- Linh Lam, tôi phát hiện ra em ngày càng trẻ con, thỉnh thoảng lại dỗi lên nói những câu rất mâu thuẫn, em khiến tôi ngày càng ngạc nhiên về con người em đấy. Tôi có nên tiếp tục chạy theo một đứa trẻ không nhỉ? Đúng hơn là hai đứa trẻ.

- Rồi hơi, cậu không đi theo tôi nữa thì phúc đức cho nhà tôi quá.

- Em nói câu đó ra không sợ tôi đau lòng sao? Kể cũng lạ, đều là trẻ con mà sao Duy Nguyên lại đáng yêu thế còn em thì đáng ghét không chịu nổi. Hay là do trong người Duy Nguyên mang dòng máu của tôi. Có lẽ thế thật, em nên học hỏi con nhiều đấy.

Nhìn sắc mặt Lam tối lại, Duy Minh không trêu Lam nữa, nghiêm túc nói:

- Dù sao cuối tuần tôi cũng đi đón con, em không muốn cũng không được, tốt nhất là em nên hợp tác với tôi để đỡ gặp rắc rối, không đến khi đó lại bảo tôi là kẻ không biết nghĩ. Tôi rất biết nghĩ đấy chứ, thế nên hôm nay mới mang em theo để người ta đỡ nhòm ngó bố của con em. Em không biết là cô thư ký kia nhìn tôi với ánh mắt vô cùng trù ừm sao?

- Cho tôi số điện thoại cô thư ký đó được không? Lam nhếch môi cười.

- Làm gì? Không định đến xâu xé người ta đấy chứ? Em không cần làm thế, cho dù cô ta có bám lấy tôi thì tôi cũng sẽ không buông em đâu. Duy Minh nháy mắt.

- À không, tôi định giải thích rõ ràng với cô ấy và nói quan điểm của tôi là ủng hộ cô ấy rước của nợ là cậu đi hộ.

- Nếu tôi là của nợ thì đời này với số lương hiện giờ của em sẽ không bao giờ trả hết đâu. Tất nhiên nếu lấy bản thân em gán nợ trả cho tôi thì tôi sẽ xem xét.

Lam im lặng một lúc, gất lên :

- Muốn làm gì thì làm, về quê đừng ở nhà tôi là được.

- Tốt thôi, cũng chưa đến lúc ra mắt mà, còn nhiều thời gian lắm. Mà chắc em không biết Duy Nguyên ngày nào cũng gọi cho tôi nhỉ, con nhớ tôi lắm, lại còn bảo phải trông chừng em. Con mình đúng là con khôn hơn cả em rồi đấy.

Lam không thèm đôi co với Duy Minh, bước lên xe, từ đó cho đến khi về nhà nhất quyết không nói thêm một câu nào. Trên đường đi, Duy Minh có ghé qua một cửa hàng đồ dân dụng mua thứ gì đó. Hóa ra là vòi nước. Sau khi sửa xong vòi nước trong nhà tắm cho Lam, mới quay sang dặn dò :

- Lần sau những việc này cứ nói tôi làm, tôi không phải làm cho em mà làm cho Duy Nguyên nên em không phải ngại. Em với con sống thế này thật chẳng an toàn tý nào.

- Mấy năm nay vẫn sống tốt không có lẽ nào bây giờ lại không tốt chỉ vì cái vòi nước, có phải cậu đã quan trọng hóa vấn đề không?

- Tùy em, nhưng có chuyện gì nhớ nói với tôi một tiếng. Nói rồi Duy Minh bước ra cửa ra về.

Cuối tuần Lam cùng Duy Minh về quê, nhưng vừa đến cửa nhà là Lam đuổi Duy Minh đi chỗ khác khiến Duy Minh phải ra khách sạn ở rồi ngoan ngoãn không hề đến làm phiền Lam. Ở nhà hai ngày, khi Lam đang sắp xếp quần áo của Duy Nguyên để chuẩn bị đi thì nghe thấy tiếng ồn ào ngoài phòng khách. Ra ngoài thì thấy anh Khánh hàng xóm đang ngồi nói chuyện với bố Lam. Nhìn thấy Lam anh Khánh liền đứng dậy chào hỏi, Lam cũng ngồi xuống tiếp chuyện. Lâu không gặp, cứ nói hết chuyện này sang chuyện khác, Lam nhận ra rằng trong lời nói của Khánh có ý tứ dò hỏi chuyện tình cảm của Lam. Bấy lâu nay hai gia đình tình cảm rất tốt. Khánh hơn Lam hai tuổi, học xong đại học trở về quê công tác, từ nhỏ hai người đã rất thân nhau. Lam cũng biết Khánh có cảm tình với mình nhưng Lam luôn né tránh, không muốn làm mất đi tình cảm như người thân mà Lam rất trân trọng. Khi Lam đưa Duy Nguyên trở về nhà lần đầu tiên, mặc dù Lam không nói gì nhưng hàng xóm thấy Lam một mình mà lại có con thì ai cũng dị nghị, lúc đó Khánh chỉ vỗ vai Lam nói một câu :” Tất cả sẽ qua thôi ”. Có lẽ trong thâm tâm Khánh cũng nghĩ Duy Nguyên đối với Lam là điều ngoài ý muốn. Lam biết bố mẹ mình cũng ưng thuận Khánh, còn nói Khánh nhiều lần sang có ý nói muốn kết duyên chăm sóc ẹ con Lam. Những điều đó Lam đều không thể để trong lòng.

6. Chương 08

Nói chuyện với Khánh một lúc lâu thì chuông điện thoại Lam vang lên, Lam nhắc máy nghe thấy giọng Duy Minh mới nhớ ra đã hẹn Duy Minh đến đón, quá giờ hẹn gần một tiếng rồi. Lam luống cuống xin phép vào phòng sắp xếp đồ đạc tiếp. Lúc sắp xếp xong mới gọi Duy Nguyên đang chơi cùng bà ngoại ở ngoài vườn hoa. Khánh có ý muốn đưa mẹ con Lam ra bến xe nhưng Lam từ chối, Lam bảo đã nhờ được bạn đang đi công tác ở đây hôm nay tiện đường chở mẹ con Lam về luôn. Khánh xách lấy túi đồ của Lam, Lam cũng đành để Khánh là vậy, dù sao cũng chỉ là đưa đến ngoài cổng một chút. Nhưng không ngờ Lam vừa bước ra đã thấy Duy Minh đang tựa mình vào cổng, xe thì để cách đó khoảng 20m. Chẳng nói chẳng rằng, Duy Minh đón lấy túi từ tay Khánh, Duy Nguyên cùng bà ngoại đi đằng sau cũng vừa bước tới. Thấy Duy Minh, Duy Nguyên chạy lại ôm chầm lấy:” Chú đẹp trai, con nhớ chú quá “

Duy Minh mỉm cười xoa đầu Duy Nguyên rồi cúi đầu chào mẹ Lam, bà cũng cười lại rồi quay sang Lam hỏi:

- Đây là bạn đến đón con sao?
- Dạ vâng, bạn con tiện đường thôi ạ.
- Em đi đường cẩn thận. Khánh nói.
- Vâng. Lam khẽ gật đầu.
- Con thấy đấy, Khánh vẫn luôn quan tâm đến con, con cũng nên yên bề gia thất rồi, đừng vì ham hố công việc mà để quên tuổi trẻ, làm phiền lòng người ta. Mẹ Lam thở dài.

Lam không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Duy Nguyên. Tự nhiên Duy Minh nắm lấy tay Lam kéo về phía xe rồi bảo Lam và Duy Nguyên lên xe, Lam chào vội mọi người rồi cùng Duy Minh trở về. Sắc mặt Duy Minh không tốt lắm. Cả quãng đường Duy Nguyên cứ tíu tít hỏi Duy Minh hết cái này cái nọ, Lam cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Về đến cửa nhà, thấy Duy Minh không có ý định rời đi, tay vẫn nắm lấy tay Duy Nguyên, Lam đành mời Duy Minh vào nhà, sau đó là ăn cơm cùng nhau. Đến lúc Duy Nguyên ngoan ngoãn đi ngủ sau khi được Duy Minh kể chuyện cổ tích cho, Duy Minh vẫn không nói là muốn về. Thế nên Lam đành phải đuổi khách. Lời đuổi khách chưa nói ra khỏi miệng thì bị người ta ngắt lại:

- Em định bao giờ mới để con biết ai là bố nó? Lại còn người nhà em nữa, dù sao cũng là người lớn, em không thể nói thật với họ được sao?
- Tôi cảm thấy chưa đến lúc.
- Thế với em đến lúc là bao giờ, một lần năm năm nữa hay hai, ba lần năm năm? Em muốn lúc Duy Nguyên lấy vợ rồi mà tôi vẫn chưa có vợ chính thức ư?
- Duy Nguyên lấy vợ với việc cậu lấy vợ liên quan gì đến nhau?
- Nếu không nói cho con biết chuyện thì làm sao em chịu làm vợ tôi đây?

Lam thờ thẩn một lúc sau câu nói của Duy Minh rồi tiếp:

- Cậu về đi, tôi sẽ tự mình nói với Duy Nguyên về chuyện bố nó là ai. Cậu yên tâm rồi chứ?
- Em sẽ nói sao?
- Đúng vậy?
- Em sẽ không hối hận chứ?
- Chẳng phải cậu muốn tôi nói với con sao? Chẳng lẽ lại muốn tôi hối hận? Lam cảm thấy có điều gì đó mờ ám trong câu nói của Duy Minh nhưng tạm thời không nhận thức ra được.
- Được, tôi sẽ chờ, nhưng đừng để tôi chờ lâu quá.

Duy Minh định bước ra về nhưng không hiểu sao lại xoay đầu lại, thật nhanh cúi xuống hôn nhẹ vào má Lam, rồi mỉm cười bước ra khỏi cửa.

Lam chạm nhẹ vào gò má nóng ran, miệng thì thầm:” Trẻ con”

Những ngày sau đó là chuỗi ngày giống hệt như trước khi Duy Nguyên về quê ngoại. Duy Minh vẫn ân cần chăm sóc như thế, cũng không hề nhắc lại yêu cầu Lam phải nói với Duy Nguyên. Nhưng bản thân Lam cảm thấy thời điểm này đã là phù hợp. Một tối đang kể chuyện cổ tích cho Duy Nguyên nghe, bỗng Lam ngừng lại hỏi:

- Con có thích có bố giống như các chàng hoàng tử có vua cha không?
- Sao mẹ lại hỏi thế ạ? Con chỉ cần có mẹ là được rồi. Mà có thêm chú Duy Minh đẹp trai thì càng tốt. Duy Nguyên hí mắt cười.
- Con thích chú ấy đến thế sao?
- Con rất thích chú ấy, chú ấy vừa đẹp trai vừa tốt bụng, lại còn chơi các trò chơi rất giỏi nữa.
- Thế con không muốn gặp bố con sao? Lam do dự hỏi.
- Các bạn đều có bố nhưng con không cần, bố các bạn không đẹp trai bằng chú Duy Minh, không chơi giỏi như chú Duy Minh, thế nên con không cần bố đâu, chỉ cần có chú Duy Minh là được rồi.
- Nguyên, nếu bố muốn gặp con thì con có đồng ý không? Nếu con không đồng ý thì mẹ sẽ không bao giờ nói đến chuyện này nữa.
- Cũng được, dù sao thì cũng là đàn ông với nhau, gọi cả chú Duy Minh đến gặp bố nữa, con sẽ nói với bố là con chỉ cần chú thôi, sau đó bố sẽ không làm phiền chúng ta nữa, mẹ yên tâm. Duy Nguyên tỏ ra nghiêm túc nhìn Lam nói.

Lam ôm lấy Duy Nguyên, hôn nhẹ lên tóc:

- Ngoan, con ngủ đi, vài ngày nữa chúng ta sẽ đi gặp bố con.

Duy Nguyên gật đầu, gục vào lòng Lam, chìm vào giấc ngủ, hơi thở nhẹ nhẹ, mùi sữa thoang thoảng khiến Lam thấy bồn chồn. Liệu rằng quyết định này của Lam có khiến Lam phải hối hận về sau không? Lam cũng không dám chắc nữa, có điều, ngay bây giờ, Lam muốn Duy Nguyên có một người bố.

Hôm sau, Khánh gọi điện thoại cho Lam, nói rằng Khánh đang đi công tác vài ngày gần chỗ Lam và muốn ghé qua thăm mẹ con Lam. Lam nói chuyện với Khánh một lúc chợt nhớ ra ngày mai cũng là sinh nhật Khánh, thế nên Lam hẹn Khánh tối mai qua chơi ăn bữa cơm. Khánh nhanh chóng nhận lời.

Chiều hôm hẹn Khánh đến ăn cơm, Lam xin về sớm, đi chợ tiện thể dạo qua mấy cửa hàng thời trang nam, hôm nay Lam không để Duy Minh chở đi làm mà đi xe máy một mình, thế nên lúc Lam về đến nhà thì Duy Minh cũng vừa chở Duy Nguyên về. Thấy Lam hai tay xách đầy thức ăn, đã thế còn có một túi đồ rất đẹp, nhìn qua là Duy Minh đã nhận ra đó là cái gì, bất giác Duy Minh mỉm cười rồi cùng hai mẹ con lên nhà.

Lam không muốn Khánh đến lại gặp Duy Minh ở đây nên nói thẳng hôm nay nhà có khách, ý bảo Duy Minh về. Nhưng Duy Minh lại dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang Duy Nguyên, ngay lập tức có tác dụng:

- Mẹ à, chú sống một mình tội nghiệp lắm, chú đi làm về xong đón con chắc cũng vừa mệt vừa đói, chúng ta không thể mời chú ở lại ăn cơm sao ?
- Ai bày cho con nói những lời đó hả? Hôm nay nhà mình có khách, chú Duy Minh ở lại không tiện.
- Khách nhà mình là ai hả mẹ, trước giờ nhà mình ngoài chú Duy Minh, dì Hạnh với chú Cường chồng dì thì có ai đến nữa đâu ạ?
- Hôm nay chú Khánh đến, chú Khánh nhà bên cạnh nhà ông bà ngoại con đấy. Lam kiên nhẫn giải thích.
- Chú Khánh thì lại càng không có gì không tốt, chú Khánh đến đây gặp chú Duy Minh chắc chắn nói chuyện sẽ rất vui. Mẹ không để chú Duy Minh ở lại thì con không chịu ăn cơm.
- Sao con ngày càng không ngoan thế hả? Mẹ nói không được là không được.

Nghe đến đây, có vẻ Lam sắp mắng Duy Nguyên, Duy Minh mặc dù đã đặt hoàn toàn niềm tin vào Duy Nguyên nhưng cũng phải mở lời ra :

- Thôi để chú về ăn mì cũng được, con cứ ở nhà ăn cơm cho ngoan nhé, mai chú lại đón con.
- Con không chịu. Duy Nguyên mếu máo rồi ôm lấy chân Duy Minh.
- Thôi cậu ở lại ăn cơm đi, cũng không có gì là không được, nhưng cậu đừng nói cái gì không nên nói. Lam ngao ngán thở dài.

Duy Minh nở nụ cười quyền rũ, bế Duy Nguyên thì thầm : -

- Chú biết con rất giỏi mà
- Đó là bởi vì con giống chú. Duy Nguyên chu môi ra nháy mắt.

Đúng vậy, Bố con nhà này, quả thật rất giống nhau.

Lúc Khánh đến thì Lam cũng nấu ăn sắp xong, bảo Khánh ngồi ngoài phòng khách nghỉ một chút. Nhưng cảnh tượng hai người một lớn một bé đang chơi đùa ngoài kia khiến Khánh cảm thấy mình đang là người thừa trong một gia đình rất đầm ấm. Vì đã gặp nhau nên cũng chỉ chào hỏi vài câu sau đó Duy Minh lại cùng Duy Nguyên chơi game.

Lúc ăn cơm Lam cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi thăm tình hình của Khánh, còn Khánh, có lẽ trước lúc đến đây cũng có bao dự định để làm, bao điều để nói, nhưng giờ phút này nhìn thấy ba con người cùng ở trong một ngôi nhà, nụ cười của Duy Nguyên cũng đủ để Khánh hiểu, những điều muốn nói có lẽ cũng chẳng có cơ hội nói nữa rồi. Duy Minh và Duy Nguyên thì cặm cụi ăn cơm, thỉnh thoảng Duy Nguyên lại quay sang kể cho Duy Minh về bạn nào đó trong lớp có bố đánh cờ rất giỏi, rồi bạn nào đó nữa có bố làm giám đốc nên suốt ngày khoe về bố mình. Cuối cùng Duy Nguyên chốt lại :” Con dám chắc rằng không có bố bạn nào đẹp trai bằng chú Duy Minh của con “

Duy Minh nghe vậy cười híp cả mắt, cong cả môi:” Không những không đẹp trai bằng mà cái gì cũng không bằng, hôm nào bạn có bố đánh cờ giỏi là chú muốn đánh cờ với bố bạn ấy nhé”. Duy Nguyên gật gật đầu :
“ Vâng ạ ”

Nghe xong đoạn hội thoại này, cảm xúc của hai người còn lại trở nên xáo trộn, Lam thì cảm thấy như Duy Minh và Duy Nguyên đang diễn trò hề trước mặt Khánh, còn Khánh thì cảm thấy nơi đây mình chính là người thừa. Vậy nên, ăn cơm xong nói chuyện một lúc, Khánh có ý xin phép rời đi. Lúc đó Lam mới chạy vội vào phòng, lấy túi đồ lúc chiều, đưa cho Khánh nói :

- Hôm nay sinh nhật anh, em có chút quà tặng anh, hi vọng anh không chê.

Khánh ngần ngại cầm lấy, cảm ơn rồi ra về.

Khánh về rồi, Lam lại bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của Duy Minh, Duy Minh cứ nhìn Lam chằm chằm như Lam vừa làm một việc vô cùng sai trái.

- Gì vậy? Sao còn chưa về đi?
- Em mua đồ cho đàn ông khác, anh thậm chí còn chưa bao giờ được em đối xử một cách bình thường. Em thấy mình đã đủ đáng ghét chưa Lam?
- Tất nhiên với cậu luôn luôn đủ. Thế nên về sớm đi trước khi ghét thêm.

Lần này hình như có người vì tưởng người ta quan tâm mua đồ ỉn, hóa ra lại không phải, giận dỗi bỏ về. Dù vậy sáng hôm sau vẫn mò mặt đến đón mẹ con Lam. Ngồi trên xe, Duy Minh nói :

- Trưa tôi qua đón em đi đây với tôi một chút.
- Chẳng phải trưa ăn cơm gần tòa soạn sao? Còn đi đâu? Lam đã quen với việc ăn cơm trưa cùng Duy Minh hằng ngày để con người nào đó đỡ đến tận tòa soạn gây rắc rối.
- Đi một chút thôi, có bắt cóc em đâu mà sợ.
- Không bắt cóc thì cũng lừa đảo, tôi bị lừa một lần là đủ rồi.

- Sao em đa nghi thế nhỉ, Duy Nguyên còn ngồi đây, em không thể dửng dưng mà đáp ứng mong muốn của tôi một lần sao?

Đúng lúc đó Duy Nguyên lại dùng ánh mắt long lanh nhìn Lam như muốn nói “ Mẹ giúp chú một lần đi mà “. Lam đành thở dài:

- Đừng đi đâu xa quá, chiều tôi còn phải làm việc.

Duy Minh đắc ý cười, còn ngoảnh lại nháy mắt với Duy Nguyên. Ai bảo Lam thương nhất là Duy Nguyên, thế nên bất cứ yêu cầu gì, để bù đắp tình cảm của người bố, cái gì Lam cũng chiều Duy Nguyên. Còn Duy Minh lại rất biết cách nắm lấy điểm này mà sử dụng.

Ăn cơm trưa xong, Duy Minh chở Lam đi lòng vòng khắp thành phố, cuối cùng dừng lại ở một cửa hàng sơ mi nam. Duy Minh mở cửa cho Lam bước xuống, Lam nghi ngờ hỏi:

- Đến đây làm gì?

- Đến cửa hàng áo sơ mi không mua áo sơ mi thì để làm gì? Câu hỏi của em thiếu chất xám thật.

- Vấn đề là tại sao tôi phải đến đây cùng cậu?

- Tất nhiên là để em chọn đồ giúp tôi, đồ cho đàn ông khác em cũng chọn rồi, hơn nữa lại chọn áo hàng hiệu rất được, chẳng phải em cũng nên quan tâm mà chọn giúp tôi một cái sao? Năm năm nay không có em, tôi cũng trải qua năm lần không có quà sinh nhật của em rồi đấy. Đáng ra em phải tặng tôi năm cái mới phải.

- Năm năm qua tôi cũng đâu nhận quà sinh nhật từ cậu. Lam hạ giọng nói.

- Hóa ra em là trách tôi năm năm qua không quan tâm em, được, lát nữa tiện thể chọn quà cho em luôn.

- Khởi cần, bây giờ tôi chọn cho cậu là được chứ gì, nhanh rồi tôi còn phải về cơ quan làm việc tiếp.

Bước vào cửa hàng, Lam xem qua rồi chọn một chiếc sơ mi màu xanh thẫm, rất thanh lịch, chín chắn, viền chỉ nơi cổ áo tạo thành một đường rất độc đáo, cúc áo cũng rất hợp. Lam đem cho Duy Minh thử. Duy Minh nãy giờ đi sau Lam, xem Lam chọn áo một cách chăm chú, miệng cười không ngậm lại nổi. Nghe Lam bảo vào thử đồ liền hípc cả mắt lại:

- Không cần, tôi cái gì mặc cũng đẹp, hơn nữa em chọn cái này đúng là cỡ của tôi, thật không ngờ em quan tâm tôi như vậy, tôi thật hạnh phúc quá.

Nhìn thái độ và lời nói sến súa của Duy Minh, Lam không nói gì, cầm cái áo đến quầy tính tiền, lúc Lam lấy ví ra thì Duy Minh ngăn lại:

- Để tôi, tiền của tôi cũng là tiền của em, tôi trả cũng xem như em tặng.

- Tiền quả ai là của ai, ai thêm quan tâm tiền của cậu, cái này xem như tôi cảm ơn cậu đã chăm sóc Duy Nguyên.

Không đợi Lam nói tiếp, Duy Minh lấy tiền trả cho người bán hàng rồi kéo Lam ra khỏi đó.

- Thế mà từ đầu còn đòi tôi mua tặng quà cho năm năm, thật không biết cậu muốn gì nữa. Lam cau mày .

- Tôi chỉ muốn em quan tâm tôi một chút, quan tâm đàn ông bên ngoài ít đi một chút, mà không quan tâm là tốt nhất.

- Đàn ông bên ngoài bên trong gì? Đừng có hiểu lầm, cậu cũng là đàn ông bên ngoài đó thôi.

- Tôi là đàn ông trong nhà, Duy Nguyên thừa nhận rồi, em có muốn chối cũng không được.

Không muốn đôi co thêm với Duy Minh, Lam lại thực hiện chính sách im lặng. Còn Duy Minh từ lúc mua được áo thì tâm trạng thoải mái, vô cùng sung sướng mà cười suốt cả quãng đường.

Không biết từ khi nào mà Duy Minh nghiễm nhiên trở thành người tối nào cũng ăn cơm ở nhà Lam, cho đến khi Duy Nguyên học bài xong đi ngủ mới chịu về nhà. Nhưng hôm nay vì có công việc phải đi gấp mặt đối tác mà Duy Minh không cùng Lam với Duy Nguyên ăn cơm, chở hai mẹ con Lam về là tiếp tục đến chỗ hẹn. Chín rưỡi tối, có tiếng chuông cửa, Lam ra mở thì thấy Duy Minh tươi cười

đứng đó, trong không khí thoang thoảng mùi rượu:

- Con ngủ chưa?
 - Chuẩn bị ngủ, muộn rồi không về nhà còn đến đây làm gì?
 - Nhớ thì đến, nhớ hai mẹ con em, xót hết cả ruột gan nên phải đến nhìn xem thế nào thì về mới ngủ được.
 - Có mà uống nhiều rượu quá nên đau dạ dày thì có, về nhanh đi, tôi còn phải cho Duy Nguyên ngủ.
 - Cho tôi vào nhìn con chút thôi rồi tôi chắc chắn về liền. Duy Minh giơ cao tay, làm động tác như đang thề.
- Lam đành mở cửa cho Duy Minh vào. Duy Minh vừa bước vào nhà được hai bước thì điện vụt tắt, có tiếng Duy Nguyên kêu Lam. Duy Minh lấy điện thoại ra, ánh sáng mờ mờ của điện thoại dẫn Duy Minh đến gần bên Duy Nguyên. Duy Minh bế Duy Nguyên lên, nói với Lam:
- Em thay đồ rồi tôi đưa em với Duy Nguyên sang nhà tôi, chắc ở đây mất điện, biết bao giờ mới có, mai Duy Nguyên còn phải đi học, không thể ngủ muộn được.
 - Không cần đâu, Lam liền từ chối. Để mẹ con tôi sang nhà chị Hạnh cũng được, nhờ cậu chở tôi với Duy Nguyên qua đó là được rồi.
 - Muộn như vậy rồi em còn phiền nhà người ta, em chỉ vì không muốn ở nhà tôi mà muốn phiền thêm người khác nữa?
 - Con cũng muốn qua nhà chú Duy Minh. Duy Nguyên nũng nịu. Chú bảo có rất nhiều đồ chơi cho con chơi.
 - Duy Nguyên. Lam gắt.

Lần này không đợi sự đồng ý của Lam, Duy Minh bế Duy Nguyên ra ngoài, đi thẳng xuống dưới cổng chung cư. Lam đành quay vào thay vội quần áo rồi chạy theo.

7. Chương 09

Nhà Duy Minh cũng là một chung cư, nhưng là chung cư cao cấp, có ba phòng ngủ rộng, một phòng đọc sách, nhà bếp và phòng khách đều rộng và sạch sẽ, có cảm giác rất ít khi được sử dụng, còn có một ban công thoáng đãng. Duy Minh dẫn Duy Nguyên vào một căn phòng, khi bước vào đột nhiên Lam có cảm giác trong lòng trào lên một niềm xúc cảm kỳ lạ. Căn phòng trang trí rất hài hòa, sơn tường cùng ga giường màu xanh dương, ga giường in hình cá heo nghịch bóng. Bàn học ngăn nắp, giá sách có rất nhiều truyện cổ tích, có cả một bộ cờ tướng. Chiếc tủ góc phòng có rất nhiều đồ chơi, có một bộ xếp hình đoàn tàu rất lớn, tủ quần áo cũng có rất nhiều quần áo con trai, tất cả dường như đều dành ột đứa trẻ cùng lứa tuổi với Duy Nguyên. Điều quan trọng là những thứ này đập vào mắt đều khiến Lam cảm thấy quen thuộc, dường như nó đã được chuẩn bị từ rất lâu rồi. Lam bước đến bên Duy Nguyên đang vui vẻ xem xét mọi thứ, vuốt tóc Duy Nguyên:

- Ngủ thôi con, để sau xem cũng được.
- Những cái này con mang về nhé? Duy Nguyên ngược lên hỏi Duy Minh.
- Được, mai chú mang sang nhà cho con. Giờ con nghe lời mẹ ngủ đi nhé. Nói rồi Duy Minh bước ra ngoài, để Lam kể chuyện cho Duy Nguyên.

Một lúc sau, khi Duy Minh mở cửa bước vào thì thấy Lam đang ngồi bên bàn học, chỉ có ánh sáng đèn bàn vàng vắt khắp mặt Lam, tự nhiên khiến tim Duy Minh tràn lên cảm giác muốn ôm chặt lấy Lam mà che chở. Duy Minh tiến lại gần, đưa cho Lam bộ quần áo:

- Đồ này tôi mua cho em, tôi đã bảo sẽ mua thêm cho em vài bộ để sẵn mà, em thay đồ đi rồi đi ngủ.

Lam không nói thêm gì nữa, Duy Minh cũng trở về phòng. Tối hôm đó Lam ngủ rất ngon, vẫn nắm chặt tay Duy Nguyên, còn bản thân Duy Minh lại không thể ngủ được. Khuôn mặt Lam, ánh mắt Lam, cả quãng thời gian Lam nuôi Duy Nguyên một mình, những điều đó khiến trái tim Duy Minh buốt lạnh.

Mấy ngày sau đó, tối nào cũng chỉ có mẹ con Lam ăn cơm cùng nhau, mặc dù nói là không được tự do thoải mái khi có Duy Minh nhưng không có Duy Minh, không có tiếng trêu đùa của Duy Minh với Duy Nguyên, căn nhà trở nên trống trải hẳn. Công việc ở tòa soạn cũng đỡ căng thẳng hơn, hình như lúc Lam rảnh rồi được một chút thì Duy Minh lại trở nên bận rộn. Dù thế tối nào đi tiếp khách xong Duy Minh cũng qua nhà Lam một lát rồi mới về.

Lúc Lam đang đọc truyện cho Duy Nguyên thì Duy Nguyên ngược lên hỏi :

- Bao giờ mình đi gặp bố hả mẹ?

Câu hỏi của Duy Nguyên khiến Lam chợt nhớ ra là có việc vẫn chưa làm.

- Ngày mai nhé, mai là cuối tuần rồi chắc bố con rảnh.

Ngày hôm sau Lam gọi điện nói Duy Minh qua nhà có việc cần nói thì Duy Minh hẹn tối tiếp khách xong sẽ qua. Gần mười giờ tối mà vẫn chưa thấy người bố mà Lam nói đâu, Duy Nguyên liền thoáng hỏi :

- Bố đến muộn thế hả mẹ?

- Con chờ một lúc nữa thôi, chắc cũng gần đến rồi đấy. Lam trả lời.

Lúc ra mở cửa, Lam ái ngại khi ngửi thấy mùi rượu nồng từ người Duy Minh. Còn Duy Nguyên đứng sau lưng Lam nhanh nhẩu :

- Chú cũng đến xem bố cháu ạ? Chú vào nhà đi, bố cháu sắp đến rồi.

Lam nhìn Duy Nguyên rồi lại nhìn Duy Minh, Duy Minh bế Duy Nguyên vào nhà, không nói gì, ngồi xuống ghế ở phòng khách. Lam vào rót cho Duy Minh cốc nước ấm pha chút mật ong rồi ngồi xuống bên cạnh, một lúc sau cũng không nói gì. Thực ra Lam không biết hôm nay Duy Nguyên gọi cho Duy Minh, nói rằng Lam bảo tối nay sẽ gặp bố. Sau đó lại có điện thoại của Lam gọi đến nói chuyện, Duy Minh vui đến nỗi đi tiếp khách cũng uống rất nhiệt tình, điều trước nay chưa từng đó, con người Duy Minh, làm cái gì cũng chừng mực. Cái chừng mực đó chỉ có Lam mới phá vỡ được.

Không khí có vẻ hơi gượng gạo, Lam nói với Duy Nguyên đang ngồi nghịch điện thoại:

- Con muốn có bố như thế nào?

- Giống chú Duy Minh là được ạ?

- Thế nếu chú Duy Minh là bố của con thì con có thích không?

- Đương nhiên thích ạ. Duy Nguyên cười, hai má phính lên.

- Con có giận bố bây giờ mới đến tìm con không?

- Con nói rồi, con chỉ cần có mẹ thôi, có thêm chú Duy Minh thì càng tốt. Bố có hay không cũng được.

- Duy Nguyên, con tên là gì?

- Con tên là Dương Duy Nguyên ạ.

- Thế con có biết chú Duy Minh tên đầy đủ là gì không?

- Chả phải tên là chú Duy Minh sao ạ?

- Chú Duy Minh tên là Dương Duy Minh, chú ấy đúng là bố của con, mẹ xin lỗi vì đến bây giờ mới cho con biết, con có trách mẹ không? Lam cố gắng nói thật nhẹ nhàng với Duy Nguyên.

Khác với những gì Lam nghĩ, Duy Nguyên tự nhiên ôm chầm lấy Lam rồi ôm chầm lấy Duy Minh:

- Thật không ạ? Chú là bố con thật không ạ?

- Thật. Lam trả lời.

- Thế thì con không còn gì mong muốn hơn nữa. Chú, chúng ta lập tức hẹn bố của bạn kia tuần sau đánh cờ thi.

- Được. Duy minh gật đầu cười.

Lam không ngờ mọi chuyện lại diễn ra dễ dàng đến vậy, cứ để cho Duy Minh và Duy Nguyên nói chuyện với nhau, người tung kẻ hứng, đến khi Duy Nguyên gục đầu vào ngực Duy Minh ngủ ngon lành thì Duy Minh mới bế Duy Nguyên vào phòng, ra nói chuyện với Lam.

- Em thật sự đã nói ra, rất tốt. Duy Minh cười.

- Việc cần làm cũng đã làm rồi, từ giờ cậu cũng không còn gì để mà uy hiếp tôi làm cái này cái nọ nữa. Hy vọng cậu biết điều mà giữ khoảng cách.

- Em lại sa vào cái hố em tự đào rồi em không biết sao? Từ bây giờ tôi đã là bố chính thức của Duy Nguyên thì làm gì còn cái khoảng cách nào nữa. Từ giờ tôi thích làm gì thì làm, em không có quyền từ chối.

- Cậu đừng mơ. Lam gắt.

- Tôi không mơ. Duy Minh áp sát người vào người Lam, áp cả mặt lại gần mặt Lam, hơi rượu phả vào không khí nồng nàn, hơi nóng khiến trái tim Lam đập mạnh, định đẩy Duy Minh ra nhưng hai cánh tay bị Duy Minh tóm lấy. Duy Minh áp Lam xuống ghế, đặt môi mình lên môi Lam, một nụ hôn ẩm áp, từ ẩm áp đến mạnh mẽ. Lam hoàn toàn vô ý thức dưới sự điều khiển của Duy Minh. Nụ hôn kéo dài cho đến khi cả Lam và Duy Minh đều khó thở Duy Minh mới chịu buông ra, khẽ thì thầm :” Em quên rồi sao? Năm năm trước em đã đồng ý, nếu em nói với con tôi là bố nó, em sẽ phải thuận theo một mong muốn của tôi”.

Ý thức phục hồi, Lam đẩy Duy Minh, không nói gì được nữa. Duy Minh cười, đôi mắt lại cong thành một đường rất quyến rũ:

- Anh về đây, vợ!

Lam chưa kịp đáp trả thì cánh cửa đã đóng lại. Lam định thần lại, tự nói với mình :” Mày thật ngu ngốc, bị người ta làm cho lú lẫn hết rồi “.

Từ hôm đó, Duy Minh đi đâu cũng khoe rằng mình đã có vợ và con trai, thỉnh thoảng còn lên Lam đưa Duy Nguyên đi nhậu cùng bạn cũ. Đương nhiên là Duy Minh đưa Duy Nguyên đi chỉ với mục đích khoe chứ không để Duy Nguyên uống rượu. Thế nên trong một khoảng thời gian ngắn, tin đồn lớp trưởng Duy Minh mẫu mực đã có vợ với con đến tai tất cả các bạn học cũ.

Cũng vì thế, mọi người ai cũng yêu cầu Duy Minh mang vợ đến. Nghe đến đây, Duy Minh hơi sững lại, có điều ngay sau đó nhìn sang Duy Nguyên rồi lại nở một nụ cười và gật đầu.

Đợt họp phụ huynh đầu năm lớp Duy Minh, Lam vì bận đi công tác ở Tỉnh nên định nhờ Hạnh đi hộ. Lam cũng không biết vì sao người đầu tiên mình nghĩ đến không phải là Duy Minh, có lẽ trong tận thâm tâm Lam thì Duy Minh vẫn chưa thật sự bước vào thế giới của mẹ con Lam. Lam không ngờ rằng lúc Duy Minh đi đón Duy Nguyên đã gặp ngay cô giáo chủ nhiệm của Duy Nguyên ở cổng trường. Cô giáo của Duy Nguyên thấy Duy Minh đón Duy Nguyên thì chào hỏi Duy Minh đồng thời cũng dặn dò phụ huynh cuối tuần nhớ đi họp. Duy Minh liền gọi cho Lam, vì Duy Minh biết ngày mai Lam sẽ đi công tác. Lam ậm ờ không nói gì, cuối cùng vẫn là Duy Minh sẽ đi họp phụ huynh cho Duy Nguyên, Lam không thể bác bỏ mong muốn đó.

Duy Nguyên biết được lần đầu tiên bố đi họp phụ huynh ỉnh thì rất vui, hơn nữa cũng có cơ hội để bố Duy Minh gặp được người bố đánh cờ giỏi mà bạn của Duy Nguyên hay khoe. Trong lòng Duy Nguyên, Duy Minh giống như là thần tượng, dù là làm gì cũng hơn người, thế nên Duy Nguyên tự tin rằng bố mình sẽ thắng, và đương nhiên kết quả đúng như vậy. Chỉ sau một buổi, Duy Minh không những quen hết bố các bạn trong lớp Duy Nguyên mà quan hệ cũng rất tốt. Trước đây Lam thường từ chối tham gia các buổi gặp mặt riêng giữa các phụ huynh với nhau, lần này Duy Minh lại tham gia rất nhiệt tình khiến các phụ huynh khác cũng rất hài lòng.

Mấy ngày Lam đi công tác, chỉ trừ hôm họp phụ huynh ở bên nhà dì Hạnh, còn lại Duy Nguyên sang ở với Duy Minh. Ngày Lam đi công tác về, Duy Minh nói Lam về thẳng chung cư của mình ăn cơm rồi sẽ chở hai

mẹ con về nhà. Lam không nói gì xem như đồng ý. Cả buổi tối loay hoay trong bếp, cuối cùng Duy Minh cũng chuẩn bị xong mấy món thông thường, còn Duy Nguyên thì ngồi ở ghế, liên tục trầm trồ:

- Bố đến đeo tạp dề cũng phong độ, không hổ danh là bố của con.

Đứa con này quả thật lém lỉnh, cách nói chuyện cũng chẳng khác gì Duy Minh, mỗi lúc nói chuyện với Duy Nguyên, Duy Minh luôn cảm thấy như chính mình đang trò chuyện với mình, quả thật là bản sao nhỏ khiến người ta tràn đầy hạnh phúc.

Lam đi xe của cơ quan nên bảo Duy Minh không cần đón, lúc về đến nhà Duy Minh cũng đã là khá muộn. Ăn cơm xong cũng vội vàng muốn ra về, đến cổng chung cư nhà Lam, bước xuống xe, Lam nói :

- Cậu về đi, hôm nay tôi mệt lắm, không tiếp cậu được đâu.

Duy Minh không phản ứng gì, nhưng Duy Nguyên thì đã có phản ứng ngay lập tức.

- Mẹ à, sao mẹ lại gọi bố là cậu, các bạn con bảo bố mẹ thì phải gọi nhau là anh em, nếu không gọi anh em thì không phải vợ chồng. Hôm nọ bạn Hiếu lớp con bảo không tin con có bố, vì lúc bố mẹ đón con bạn ấy nghe mẹ gọi bố là cậu. Bạn ấy nói với cả lớp nên tất cả các bạn đều không tin con, nói bố không phải bố của con, nói con lừa các bạn ấy.

- Con...Lam ngập ngừng.

- Sao mẹ không gọi bố là anh ạ?

- Mẹ với bố con bằng tuổi nhau nên mẹ mới gọi thế. Lam trả lời.

- Con không chịu đâu, mẹ phải gọi bố là anh, nếu không con lại bị các bạn chê cười. Duy Nguyên chu môi lên, ra vẻ hờn dỗi.

Duy Minh trước nay vẫn vậy, đứng trước những màn đối đáp hay ho như thế này luôn làm bù nhìn. Có lẽ Duy Minh cũng hiểu, chỉ cần mình Duy Nguyên giải quyết Lam là đủ rồi.

Trước những lời lẽ đó của Duy Nguyên, Lam cảm thấy mình vô cùng bất lực, đành đánh trống lảng mà nắm tay Duy Nguyên đưa lên nhà, giờ phút này tâm trí Lam cũng không còn nghĩ được gì nữa. Để lại Duy Minh vẫn đứng dựa vào cửa xe, nhìn bóng hai mẹ con, mỉm cười triu mến :” Còn nhiều thời gian mà, anh sẽ chờ “

Hạnh phúc ngắn ngủi chính là hạnh phúc khiến người ta lo sợ. Nhưng chính cái hạnh phúc ngắn ngủi đó, luôn khiến cho người ta nhớ mãi không quên. Sự ngắn ngủi khiến cho người ta day dứt tiếc nuối, mong muốn một ngày được trở lại để kéo dài nó thêm chút nữa. Dù vậy, cơ hội nào đâu phải luôn chờ đợi con người. Nếu một lần đánh mất, liệu rằng lần thứ hai có thật sự biết trân trọng?

Lại một lần nữa nhờ sự giúp đỡ rất hồn nhiên của Lam, Duy Minh cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu của Lam khi đề nghị hai mẹ con đi gặp mặt bạn bè của Duy Minh. Đối với Duy Minh đây là sự ra mắt, còn đối với Lam, đây chẳng qua chỉ là một sự có qua có lại.

Vừa xuống xe, bước đến cửa nhà hàng.Duy Nguyên bỗng nắm lấy tay Lam, nũng nịu nói :

- Hôm nay mẹ nhất định phải gọi bố là anh, đừng làm bố với con mất mặt.

- Thôi đừng bắt nạt mẹ con nữa, mẹ không vui sẽ lại lạnh lùng với bố, lúc đó bố con sẽ rất buồn đấy. Duy Minh tươi cười nói.

- Con không biết đâu, phụ nữ đúng là luôn làm đàn ông mất mặt.

- Duy Nguyên, con học câu này ở đâu vậy?

- Chú Chiến bạn bố nói thế đấy ạ.

- Chú Chiến nào?

- Lần trước bố đưa con đi gặp bạn bố, con nghe chú ấy nói thế. Duy Nguyên vô tư nói.

Lam quay sang lườm Duy Minh, Duy Minh lại dùng ánh mắt vô tội nhìn Lam, nhẹ nhàng biện hộ :

- Chỉ là gặp mặt thôi mà, chúng ta vào nhanh không người ta đợi lâu.

Nói rồi Duy Minh bế Duy Minh vào nhà hàng, Lam đi đằng sau. Chào hỏi giới thiệu xong, mọi người lại ngồi xuống nói chuyện vui vẻ. Bỗng nhiên người giới thiệu tên Chiến lúc nãy chợt hỏi Duy Minh :

- Có phải vợ cậu chính là cô bé ngày xưa mà khi ra trường rồi cậu vẫn bắt tôi hằng ngày tra hỏi theo dõi xem bao giờ cô ấy trở về trường lấy bằng tốt nghiệp không đấy? Tôi còn nhớ rõ bản mặt đờ đẫn của cậu lúc đó, thật sự khiến tôi rất là khó hiểu.

8. Chương 10

Đối với câu hỏi này, Duy Minh không trả lời. Không chịu thua, Chiến lại nói tiếp:

- Hình như em cũng hồi đó cũng là cán bộ lớp đúng không Lam, tôi nhìn thấy rất quen.

- Vâng, em là bí thư. Lam nhẹ nhàng trả lời.

- Hóa ra là vậy, là cô bí thư ngang ngạnh trước đây khiến con người nào đó mất ăn mất ngủ chai mặt bám theo. Tự nhiên nói đến đây Chiến nhìn sang Duy Minh nhếch môi cười.

Duy Minh với Lam cùng im lặng. Đã có nhiều chuyện xảy ra, bản thân cả hai người chưa từng quên những điều trong quá khứ, nhưng bây giờ lại đối mặt với nó bằng hai thái độ khác nhau. Những kỷ niệm đó khiến Duy Minh không thể nào quên nổi Lam, quên nổi ánh mắt trong veo nhưng có chút buồn khi nhìn thẳng vào mắt Duy Minh. Còn đối với Lam, những điều đó là những kỷ niệm quá ngắn ngủi, không thể nhớ đến, nếu nhớ đến Lam sợ rằng có lúc mình sẽ bị chìm sâu mà không dứt ra được.

Thấy hai đối tượng mình nhắm đến đều không có phản ứng gì, Chiến cũng hiểu ý mà không nói thêm nữa, mọi người lại tiếp tục vừa ăn vừa ôn lại kỷ niệm cũ. Duy Nguyên ngồi bên cạnh Lam, liên tục nín ố tay áo Lam:” Mẹ, sao mẹ không nói gì, mau gọi bố là anh đi, có như thế bố mới có thêm phong độ “. Mặc dù Lam không biết vì sao Duy Nguyên lại nói thế, gọi anh với phong độ có lẽ là chẳng liên quan gì đến nhau, không biết có phải do người nào đó đã tác động vào Duy Nguyên không mà thẳng bẻ lại nhiệt tình nhắc nhở Lam đến vậy. Dù thế trong thâm tâm Lam chợt nghĩ, nếu Duy Minh đã thật sự rất mong muốn tiếng gọi này, Lam sẽ chiều Duy Minh một lần.

Mọi người vui vẻ nên cũng uống khá nhiều, khi ngà ngà say, một người lại lên tiếng:

- Duy Minh, tôi vẫn có điều trách cậu, lúc trước lấy vợ sao không bảo anh em một tiếng để mọi người đến uống rượu mừng.

- Sau này nhất định đền bù, Duy Minh bình thản nói.

- Tôi nhớ là suốt mấy năm qua cậu luôn sống một mình, sao bây giờ xuất hiện vợ và cả con đã lớn thế này, cậu không làm điều gì khuất tất đấy chứ?

Ly rượu trên tay Duy Minh bị sánh ra ngoài một ít nhưng Duy Minh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Chưa kịp trả lời thì Lam đã nắm lấy tay Duy Minh, gỡ ly rượu xuống, mỉm cười với mọi người:

- Là em giận đối anh ấy, giờ em hết giận rồi lại quay về, mọi người không trách em thất lễ là đến giờ mới chịu ra mặt chứ ạ?

Tất cả đều im lặng, thấy không ổn, Chiến là người lên tiếng trước.

- Không sao, nhớ mời mọi người một bữa bù đắp là được rồi.

Biết lỡ động đến điều tế nhị, mọi người sau khi nghe Chiến nói thế cũng cười rồi gạt đầu tán thành. Duy Minh lại nâng ly rượu lên định uống, Lam đỡ lấy, dịu dàng nói :

- Anh uống nhiều rồi, còn phải lái xe.

Duy Minh trân trân nhìn Lam bằng ánh mắt lạ lẫm, tay mãi không buông ly rượu, hai người cứ thế im lặng nhìn nhau. Mọi người cảm thấy không khí gượng gạo, một người lên tiếng :

- Duy Minh, thôi cậu đừng uống nữa, đừng để vợ cậu lo, chúng ta ngồi nói chuyện hàn huyên là được rồi.
- Em lo cho anh sao? Duy Minh tự nhiên hỏi Lam, giọng nói có chút say, khan khan nhưng nhẹ nhàng.
- Chẳng lẽ em không được lo cho chồng em sao? Lam trả lời dứt khoát.

Duy Minh nhoẻn miệng cười:

- Được, anh không uống nữa.

Nói rồi Duy Minh buông ly rượu ra, Lam cũng hạ tay xuống. Nhưng bỗng nhiên Duy Minh lại nắm chặt lấy tay Lam dưới bàn, cả buổi không buông.

Lúc tan tiệc, mẹ con Lam với Duy Minh là người ra về sau cùng, khi mọi người đã về hết, Lam muốn gạt tay Duy Minh ra nhưng không được, cả lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, Lam hơi khó chịu nói :

- Buông tay ra.
- Không thích buông, anh cầm tay vợ anh em cầm được sao
- Ai là vợ anh? Đừng có tưởng bở, tôi chỉ là vì Duy Nguyên thôi.
- Sao lúc này em gọi ngọt ngào thế mà bây giờ đổi giọng nhanh vậy?
- Lúc này khác, chẳng lẽ anh không nhận thức được tại sao tôi phải làm thế sao?
- Anh hoàn toàn không nhận thức được, bởi vì bây giờ cuối cùng em cũng gọi anh bằng anh. Duy Minh cười gian trá. Tâm trí anh bây giờ không ổn định cho lắm, em mà không nhanh lên xe về thì không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Mặc dù bình thường Lam khẳng định Duy Minh sẽ không dám làm gì quá đáng, nhưng hôm nay Duy Minh uống rượu, mà những lần Duy Minh uống rượu đều khiến cho Lam khó thở. Duy Minh buông tay mở cửa xe cho Lam, bắt Lam ngồi ghế bên ghế lái, Duy Nguyên thì nằm trong lòng Lam, đôi mắt trĩu lại. Cả buổi hôm nay Duy Nguyên nói rất ít, thỉnh thoảng chỉ chăm chú nhìn bố mẹ mình. Lên xe ngồi bên cạnh, lại tiếp tục nắm tay Lam.

- Nắm mãi thế không thấy khó chịu sao?
- Không, nắm bù cho những năm đã qua. Duy Minh thản nhiên trả lời.

Về đến nhà thì Duy Nguyên đã ngủ thiếp đi, Duy Minh bế Duy Nguyên vào nhà, Lam đi theo sau. Trong lòng Lam rất hỗn loạn, có những thứ vừa mới chớm nở, vừa mới khiến cho Lam cảm thấy ấm áp, nhưng sao mà cứ thấy nó xa xỉ quá, không an toàn đối với cuộc sống chủ động của Lam. Đặt Duy Nguyên xuống giường, Duy Minh quay sang nhìn Lam, bỗng nhiên giơ hai tay véo lấy hai má Lam, Lam hơi đau kêu khe khẽ.:

- Hôm nay em ngoan lắm. Duy Minh nói với Lam giọng yêu chiều.

Lam gạt tay Duy Minh ra, Duy Minh cười thành tiếng:

- Rất ngoan, rất đáng yêu, anh sẽ thưởng.

Cùng lúc đó, Duy Minh cúi xuống hôn lên trán Lam, dịu dàng.

- Anh yêu vợ.

Lam thất thần, mặt ửng hồng, muốn trốn tránh, đến bên Duy Nguyên ngủ say. Có những điều chỉ hai người trong cuộc mới hiểu, giữa hai người luôn tồn tại một khoảng cách, không thể đập vỡ, chỉ có thể từ từ xóa bỏ nó đi. Duy Minh nhìn Lam một lúc rồi từ từ lặng lẽ ra về, chỉ nhỏ nhẹ để lại một câu:

- Anh về đây.

Nhìn theo Duy Minh, không hiểu sao con người luôn cười đùa như Duy Minh đôi khi khiến Lam cảm thấy bóng dáng từ phía sau nhìn rất cô đơn. Lam không quen với hình ảnh đó nhưng cũng không biết phải ứng xử thế nào, chỉ biết im lặng nhìn Duy Minh rời đi.

Lam thừa nhận, có đôi khi mình là người rất thiếu can đảm, không dám đối mặt với những tình cảm quá ngọt ngào ấm áp. Đối với Duy Minh, Lam lại thấy bản thân không có chút tự tin nào. Mỗi ngày đều nghe Duy Nguyên kể về Duy Minh, bất giác Lam lại trào lên cảm giác lo sợ.” Hôm nay bố bảo muốn đưa con đi gặp ông bà nội”, rồi “ Hôm nay bố bảo mẹ muốn cùng mẹ con mình đi du lịch”, ”.

Hôm nay con đi siêu thị với bố, bố bảo có một chiếc váy rất hợp với mẹ”, “ Hôm nay bố hỏi con, mẹ thích ăn món gì” , ” Mà sao mẹ ơi, bố cứ đứng mãi ở cửa hàng trang sức, nhìn chăm chăm vào mấy cái nhẫn, con hỏi gì bố cũng chỉ cười” Lam yên lặng lắng nghe Duy Nguyên nói chuyện, trong đầu suy nghĩ mông lung. Một buổi sáng trời nhiều gió, Lam đưa Duy Nguyên sang gửi cho Hạnh từ sớm, rồi xách valy đi. Hạnh nhìn thấy muốn hỏi rất nhiều điều nhưng bị Lam chặn lời lại :

- Việc của em, em tự biết.

“ Đứng trước một tình cảm quá lớn, đôi khi người ta lại cảm thấy sợ.

Sợ không giữ được.

Thế là rời xa...”

HÀ HẠNH.

Tôi không phải cô gái đa sầu đa cảm, nhưng có lẽ là một người vì tình yêu mà sống.

Mười chín tuổi, tôi có tình yêu đầu đời, tôi quen anh qua mạng. Hai mươi tuổi, tôi và anh gặp nhau, tình yêu đầu tan vỡ, tôi đã khóc. Tôi muốn xé nát lồng ngực mình ra, tôi khóc vì một thằng khốn nạn nhưng vẫn không quên được những lời nói mà tôi ngỡ tưởng chân thành khi hắn nói với tôi sau qua màn hình máy tính. Tôi suy sụp. Đôi mắt Lam nhìn tôi đau đớn. Tôi biết, đứa em gái có vẻ lạnh lùng này rất yêu thương tôi. Lúc tôi tỉnh dậy nửa đêm ôm gối khóc, tôi cũng nghe tiếng Lam thổn thức ở bên cạnh. Năm đó Lam mới là sinh viên năm nhất.

Có lẽ đối với những người chưa từng yêu thì yêu một người rất khó khăn, còn đối với những người đã trải qua một mối tình, dù sâu sắc hay hời hợt, thì những mối tình sau đó đến với họ cũng trở nên dễ dàng hơn.

Và tôi đúng là con người như thế, người yêu thứ hai đến với tôi một cách nhẹ nhàng, chân thành. Anh hết mực quan tâm yêu chiều tôi, xoa dịu vết thương lòng của tôi, nhưng cuối cùng, anh cũng bỏ tôi chẳng một lời từ biệt. Và lúc đó tôi lại khóc. Lần này nhìn tôi với ánh mắt tức giận trách móc: “ Cầm chị từ giờ không được yêu đương “ Tôi cố nở một nụ cười thật rạng rỡ, như chế nhạo chính bản thân “ Không yêu sao mà sống được hả em “

Sau đó, tôi lao vào những cuộc tình, yêu rồi yêu, cũng chẳng cần biết bản thân có thực sự yêu ai không nữa. Lam vẫn ở bên cạnh tôi, thỉnh thoảng nhieếc móc vài lời, những lúc đó tôi chỉ cười trừ. Tôi đã không biết rằng, chuyện tình cảm, những nỗi đau của tôi đã khiến thành nỗi ám ảnh dành cho Lam. Lam không tiếp xúc nhiều với người khác giới, chỉ lặng lẽ học hành làm thêm, mỗi lần tôi kể về chàng trai này chàng trai nọ đều khiến Lam cau

gắt. Tôi đã rất lo lắng, vì Lam không chỉ có ác cảm bình thường, Lam cự tuyệt tất cả những chàng trai tiếp cận nó, sống lặng lẽ trong khung trời riêng. Lam không thể sống giống như tôi, nhưng là một người con gái, cuối cùng cũng cần phải có một bến bờ che chở.

Lúc đó tôi cứ nghĩ ít ra còn có Khánh, người bạn người anh hàng xóm của chúng tôi, vì chỉ với Khánh thì Lam mới mở lòng. Nhưng thời gian trôi qua, tôi đã hiểu, Khánh đối với Lam, cũng chỉ là một người đàn ông “ Thiếu cơm thì không sống được chứ thiếu đàn ông sống lại càng tốt”.

Năm Lam học đại học năm cuối, tôi đã gặp chồng tôi bây giờ. Anh ấy không phải là người đàn ông ngọt ngào, cũng không phải người đem đến cho tôi biết bao ước hẹn. Anh làm việc gì cũng dứt khoát, quyết định nào cũng chín chắn. Tôi đã rất sợ người đàn ông khó nắm bắt như thế, cuối cùng lý trí cũng không thắng nổi trái tim. Tôi đã yêu anh. Ngày anh nói lời yêu tôi, tôi đã biết, đây chính là bến đỗ cuối cùng của cuộc đời mình. Anh nhẹ nhàng chấp nhận những gì thuộc về tôi, kể cả quá khứ. Lúc bản thân tôi ngập chìm trong cái hạnh phúc đó, tôi lại nghĩ đến Lam. Tôi đã suy nghĩ một đêm hôm sau gọi điện thoại cho Lam nói ra ý nghĩ thụ tình nhân tạo điên rồ đó. Tôi biết chắc Lam sẽ không bao giờ giúp tôi, tôi muốn dựa vào đó để Lam phải quen với một người mà tôi đã định để giới thiệu cho Lam, là một người

quen của Cường. Nhưng kế hoạch của tôi dường như hoàn toàn sụp đổ dưới sự kiên quyết của Lam, tôi đành gọi điện thoại về cho bố mẹ. Lúc tôi học nấu ăn mà lỡ bị thương, Cường vội vàng bắt tôi vào viện kiểm tra, mặc dù thấy hơi quá nhưng tự nhiên trong đầu nảy ra ý định, tôi liền nghe lời anh vào bệnh viện. Gọi cho bố mẹ xong, Lam gọi cho tôi, nghe giọng nãy lửa tức giận của Lam, tự nhiên tôi muốn bật cười, vẫn cố gắng trêu đùa Lam. Lam giận dữ tắt máy, thấy bông băng đang ở bên cạnh, tôi cầm lên, lại tự băng thêm ình một vết thương nữa ở cổ tay. Và giống như tôi mong đợi, Lam đã nghĩ đây là một vụ tử tử, tôi cứ thế mà từ lý do muốn có con vin sang nói rằng không thì Lam sinh cho tôi đứa con cũng được.

9. Chương 11

Lúc nói ra câu đó, tôi cũng chỉ là thuận miệng, không ngờ Lam thật sự không chịu nổi mà hét lên rằng sẽ giúp tôi thụ tinh nhân tạo. Tôi biết Lam sẽ không làm được điều đó, vì ngoài học hành và công việc ra, Lam đâu có quen thân người con trai nào đến mức có thể nhờ vả việc điên rồ này. Sau đó một thời gian, mặc dù vẫn tạo áp lực cho Lam nhưng không thấy hiệu quả, tôi định sẽ đến nói ra sự thật rằng tôi đang yêu Cường và những chuyện tôi từng nói chỉ là đùa. Nhưng khi bước đến cổng nhà trọ của Lam, nhìn thấy một chàng trai cứ đi đi lại lại, trên tay cầm điện thoại không ngừng nhìn vào, thấy tôi cậu ta như muốn nói gì đó nhưng lại không nói. Tôi lấy điện thoại gọi cho Lam, khi tôi nhắc đến tên Lam, chàng trai đó lại đắm đắm nhìn tôi, Lam ra mở cửa thì cậu ta quay lưng lại né tránh. Đến giờ phút này tôi đã hiểu lý do vì sao cậu ta đứng đó. Và những gì muốn nói, tôi hoàn toàn chôn lại phía sau.

Ngày Lam gọi cho tôi, nói đến gặp người sẽ giúp tôi thụ tinh nhân tạo, tôi bỗng nhiên chột dạ, không nghĩ sự việc ra đến nước này. Tôi quyết định lần này chắc chắn phải nói rõ ràng với Lam. Có điều khi đến nơi, nhìn gương mặt thanh tú, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Lam của chàng trai ấy, một lần nữa, tôi lại không thể nói ra.

Có lẽ tôi đã sai, đã ích kỷ, khi Lam bỏ đi, một mình mang bào thai trong bụng, tôi đã vô cùng hối hận. Tôi là người chị chẳng làm được gì cho em mình mà còn khiến em mình trở thành người mẹ đơn thân. Tôi đã chỉ nghĩ đơn giản rằng, chàng trai kia nhất định sẽ không bỏ mặc Lam, nhưng không ngờ đứa em gái lạnh lùng của tôi, đến cơ hội cho người ta quan tâm cũng không có. Cứ thế một mình lặng lẽ bỏ đi, bắt tôi phải giữ im lặng, nếu không sẽ không bao giờ trở về.

Những tháng ngày sau đó, tôi rất lo lắng cho Lam, nếu Lam không chủ động liên lạc thì không thể liên lạc với Lam, dù vậy, có người còn lo lắng cho Lam hơn tôi, cậu ấy đến tìm tôi rất nhiều lần, đôi mắt dờ dẩn, từ nhẹ nhàng cầu xin đến cầu gắt, đôi mắt sâu thẳm buồn. Tôi vẫn không nói, không thể nói dù chỉ một lời.

Đám cưới của tôi, tôi cũng mời cậu ấy, cậu ấy cũng đến, đôi mắt cứ kiếm tìm. Lam, có lẽ vẫn còn giận tôi lắm, đám cưới của tôi Lam cũng không về, tôi cũng không thể nào trách Lam. Bố mẹ tôi cũng đã buồn rất nhiều nhưng không ai có thể khuyên nhủ Lam trở về. Năm năm trôi qua, gặp lại Lam, nhìn đứa trẻ bụ bẫm xinh xắn nắm chặt tay Lam, ngoan ngoãn gọi ba tiếng :” Con chào dì “, lòng tôi thất lại, nước mắt muốn rơi, Lam nhìn chín chắn hơn nhiều, nhưng riêng đôi mắt vẫn trong sáng thoáng buồn như vậy. Tôi cứ nghĩ, chỉ cần Lam trở về, tôi sẽ bù đắp tất cả, cuối cùng tôi đã liên lạc với Duy Minh. Thời gian qua, tôi chỉ im lặng dõi theo Lam với Duy Nguyên, mong một ngày Duy Minh có thể khiến Lam động lòng. Nhưng giây phút Lam đưa Duy Nguyên tới gửi cho tôi, chỉ nói một câu rồi kéo vali đi, tôi lại một lần nữa thấy bản thân bất lực, muốn giữ Lam lại nhưng lại không dám, từ lâu tôi đã nghĩ mình không còn cái quyền can thiệp vào cuộc sống của Lam. Chợt tôi nghĩ đến Duy Minh, gọi cho Duy Minh, nhưng dường như đã quá muộn, không ai có thể liên lạc với Lam. Nhìn bóng dáng Duy Minh bé Duy Nguyên đi, cô đơn, nước mắt tôi chực trào.

DUY MINH

Tôi mệt mỏi, Duy Nguyên đã ngủ say, một mình trong bóng tối, tiếng nhạc cứ trôi dạt bên tai tôi gặm nhấm, như chế giễu:

“ Anh đã nghĩ em sẽ đón nhận anh trong lòng

Vì lâu nay anh vẫn muốn luôn yêu em ,
Anh mãi nghĩ về em trong giấc mơ từ ngày xưa.

..

Chẳng lẽ em không thể, một lần nhìn vào đôi mắt này
Tình yêu anh trao em hơn tất cả những hoài niệm xưa
Chẳng cần phải biết bao ngày , nhịp đập của trái tim này
Vẫn chờ em nói ... yêu anh thật lòng.”

Khói thuốc nhàn nhạt, lâu lắm rồi tôi không hút thuốc. Em đã bỏ tôi, thêm một lần nữa. Tôi luôn thất bại trước em, em tàn nhẫn lắm, Linh Lan. Lần này em có chút nhân đạo, còn bỏ lại con cho tôi nữa. Không có con bên cạnh, phải chăng em sẽ không bao giờ nhìn đến tôi nữa. Tại sao em chẳng một lần muốn đứng cạnh tôi.

Ngày đầu tiên nhìn thấy em, sự ngang ngạnh trong đôi mắt em đã khiến tôi không thể nào quên được. Em là người con gái như thế nào, nhìn tôi chẳng có lấy một chút cảm xúc, lời nói cũng vậy, chẳng thể hiện được ý nghĩ thật sự của em. Tôi chạy theo bóng em như một kẻ bị bỏ bùa mê.

Lần đầu tiên chàng trai như tôi biết thế nào là rung động trước một người con gái. Những việc mà trước đây bọn bạn tôi hay làm, còn tôi thì cho là vớ vẩn như tìm hiểu số điện thoại, sở thích, địa chỉ, tôi cũng đã mất dần làm qua. Còn bị mấy thằng bạn trêu chọc “ Tưởng gì, hóa ra Duy Minh cũng biết yêu rồi cơ đấy “ rồi nhìn chúng cười ha hả mà không làm được gì. Gương mặt của tôi, tiếng tăm của tôi, thành tích của tôi, chỉ có mình em là không để tâm. Em vẫn chỉ quan tâm đến những việc chẳng hề dính líu đến tôi. Thế nhưng, mong muốn được gần em lại ngày càng lớn lên trong tôi. Tôi muốn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em nhưng cuối cùng cũng chẳng đủ can đảm, chỉ dám nắm lấy cổ tay em mà kéo đi, chỉ như vậy thôi trái tim tôi cũng đã không còn chịu nghe lời mà đập rộn ràng. Em cự tuyệt, em gạt tay tôi, em mắng tôi, tôi cãi. Tôi đối đầu với em, tôi khiêu khích em, tôi chọc giận em, chỉ vì muốn em một lần nhìn đến tôi. Cũng là lần đầu tiên tôi thấy mình thiếu phong độ đến vậy. Nhưng dù tôi có làm gì, tốt hay xấu, em cũng chẳng mấy may quăng lại cho tôi một cái nhìn để ý nào. Một người hiếu thắng thì kể cả khi có thua cuộc trước đám đông cũng vẫn sẽ có cảm giác không phục. Tôi là một chàng trai hiếu thắng, từ bé đến giờ luôn muốn mình đứng ở vị trí số một, người ta theo mình chứ chẳng theo ai bao giờ, không chấp nhận bất cứ sự thua cuộc nào của bản thân. Cho đến khi gặp em, chính bản thân tôi đã không nhận ra rằng mình đã tự thua trước tình cảm của bản thân mình. Vì em mà xao động, vì em mà bối rối, vì em mà luôn nghi ngờ bạn thân, rằng liệu mình nói thế này làm thế nọ với em có khiến em buồn lòng hay không. Tôi đã trở nên nhu nhược như vậy đấy. Nếu em biết, liệu em có coi thường tôi?

Lúc em nói ra đề nghị đó với tôi, tôi đã nghĩ em chỉ nói đùa, chắc em muốn tôi thấy em không bình thường, muốn tôi tự động không làm phiền em nữa, ai lại nhờ một người không hề thân thiết làm thụ tinh nhân tạo, còn vô tư nói :” Cho tôi ít tinh trùng “ bao giờ. Nhưng nhìn ánh mắt trêu lại của em khi nhắc về chuyện đó, tôi đã dần tin em nói thật, tôi thắc mắc về cuộc sống của em, tôi rất tò mò muốn biết. Đương nhiên tôi không thể chỉ vì vậy mà đồng ý với em làm việc đó, việc đó ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của tôi.

Khi tôi biết em làm thêm ở quán chị Tú Anh, tôi cứ ngỡ cuối cùng mình cũng có cơ hội, lại là một sự “ tình cờ” giúp đỡ tôi.

Suốt thời gian sau đó, tôi luôn ngồi ở một góc của quán dõi theo em. Em không biết rằng thời gian đó tôi đã bắt đầu đi làm, mặc dù là chưa chính thức nhưng cũng rất bận rộn. Tôi từ chối làm việc ở công ty, ôm cái máy tính, đến chỗ em, chỉ để thỉnh thoảng gặp vấn đề đau đầu lại có thể nhìn thấy em, nhìn thấy nụ cười em dành cho khách mà chưa bao giờ dành cho tôi, kể cả khi tôi là khách. Tôi đã giận sôi máu lên khi có thằng nào đó ngang nhiên động vào người em, em chỉ nhẹ nhàng gạt tay hắn ra, còn tôi chỉ muốn xông vào xé xác đám đả hấn. Tôi đuổi hắn đi mà còn bị em nhìn bằng ánh mắt “ Lo chuyện bao đồng”. Sao đối với tôi em lúc nào cũng khắc nghiệt vậy Lam?

Dù vậy , càng gặp em, tôi càng nghĩ về em nhiều hơn, lúc không được nhìn thấy em, trái tim tôi trống rỗng.

Đối diện với sự thờ ơ của em, trong một phút giây xao động nào đó, tôi đã quyết định, nếu đứa con này có thể khiến tôi gần bên em thêm một chút, tôi sẽ không ngần ngại, nếu đứa con này có thể gắn kết em với tôi, tôi sẽ không từ chối. Và tôi đã đồng ý với em. Đến khi tôi quyết định cùng em đến bệnh viện, tôi lại lo sợ, thế nên tôi mới nghĩ ra bản kế ước đó, hy vọng nó là bằng chứng gắn kết giữa tôi và em. Điều tôi không bao giờ có thể ngờ đó là, đứa con dù không phải là em sinh ra nhưng cũng là máu mủ tôi cứ nghĩ có thể ràng buộc chúng tôi lại trở thành lý do khiến em rời xa tôi.

Ngày đó, sau khi đi công tác về, tôi vội vã tìm chị của em, đầu tiên là hỏi thăm, sau đó là gửi chút tâm ý của tôi, vì tôi không biết phải làm thế nào để chị của em nhận, thế nên tôi đành nói là xem như rũ bỏ trách nhiệm, tôi hoàn toàn không muốn thế, tôi muốn có chút trách nhiệm với đứa con có dòng máu của mình nhưng tôi hình như không có cái quyền đó. Chị Hạnh rời đi, tôi gọi cho em, mất liên lạc, tôi cứ nghĩ em chỉ tắt máy vì em đang bận. Hóa ra không phải vậy, tôi cuống cuống đi tìm em, vô vọng. Tôi đã rất hận sự lạnh lùng của em. Những ngày đi công tác không được gặp em, nỗi nhớ cồn cào khiến tôi hiểu ra rằng, tôi cần phải nói cho em biết: “Tôi yêu em, thật sự rất yêu em”.

Vậy mà lời chưa kịp nói ra mà người đã rời đi. Em chỉ để lại cho tôi nỗi nhớ, sự dằn vặt và những bức ảnh tôi dùng điện thoại lén chụp em, còn lại giữa chúng ta phải chăng đã chẳng còn gì.

Những năm tháng em rời đi, tôi không biết mình đã sống thế nào. Chỉ nhớ rằng thời gian đầu tôi điên cuồng đi tìm em, đi tất cả những nơi tôi có thể nghĩ đến. Tìm em. Tìm em. Hoàn toàn không thấy. Giữ chúng ta đã không còn tồn tại cái gọi là “Tình cờ”.

Cái tên Linh Lam luôn theo tôi từng giấc ngủ, tôi muốn nhìn thấy em, tôi rất muốn nhìn thấy em. Nhớ, rất nhớ. Cồn cào. Đau đớn.

Và rồi tôi đã từ chối theo gia đình sang nước ngoài tiếp quản sự nghiệp, tôi cố gắng bằng chính sức lực của mình bước vào ngành du lịch, mở một công ty. Tôi chỉ mong hai chữ “Tình cờ” lại mỉm cười với tôi thêm lần nữa. Và lúc đó, tôi hi vọng với sự trưởng thành của mình em sẽ chịu nhìn đến tôi dấu chỉ một lần.

Lúc đến dự đám cưới của chị Hạnh, tôi biết chị Hạnh không hề tham gia thụ tinh nhân tạo, chị ấy không nói gì, tôi cũng không hỏi gì thêm, chỉ đơn thuần nghĩ là do chị ấy tìm được hạnh phúc rồi nên không cần đến đứa con như vậy nữa. Tôi chỉ không hiểu tại sao em lại bỏ đi. Tâm trí tôi lại cứ nghĩ về hình dáng của em, tìm em trong đám đông khách mời lễ cưới nhưng không thấy. Em thật nhẫn tâm, đến gia đình cũng không nín kén được bước chân em, một kẻ như tôi làm gì còn quyền mà hi vọng.

Năm năm sau, lúc tôi đang bận rộn vùi vào công việc thì chị Hạnh gọi cho tôi nói “Em đã trở về”. Tôi có phần hoảng loạn, bối rối, không dám tin. Sau khi tìm hiểu, tôi đã sớm biết em làm trong công ty của Mạnh Lâm, bạn cũ của tôi. Nhưng tôi không muốn xuất hiện trước mặt em là một Duy Minh của ngày xưa luôn thua trước em mà một vị trí khác, giám đốc của công ty đối tác. Thế nhưng tôi lại một lần nữa thất bại, tôi lại vô thức không kiềm chế được mình mà chạy theo em. Tôi muốn nắm tay em, muốn ôm em thật chặt, tôi muốn em mãi mãi đứng ở nơi tôi có thể nhìn thấy và chạm tới. Tôi đã biết, biết rằng em đã sinh con của tôi, con của chúng ta. Nước mắt tôi đã rơi khi nhìn thấy em và con nhưng em chẳng hề chú ý. Thế nên hàng ngày tôi chỉ có thể dõi theo mẹ con em. Tôi muốn chính em phải thừa nhận giữa hung tôi đã tồn tại một đứa con.

Tôi hoàn toàn không muốn lấy Duy Nguyên ra làm cái cớ ép em làm điều này điều khác nhưng chính bản thân tôi lại không biết phải làm thế nào, làm thế nào để thuyết phục được em theo ý tôi. Tôi muốn em chấp nhận tôi bằng chính tình cảm của em.

Lúc tôi đi mua đồ cho em, dù chỉ là băng vệ sinh nhưng trong lòng tôi tràn ngập những cảm xúc khó tả. Cuối cùng thì tôi cũng đã dần bước lại được gần em, có thể làm cho em điều gì đó. Giống như lúc người ta xem em là vợ tôi, tôi vui muốn ngạt thở. Em là vợ tôi, tiếng “vợ” khiến tôi xao xuyến.

Tôi luôn muốn em với con đến nhà tôi, nhà của chúng ta, tất cả mọi thứ đều là do tôi chuẩn bị. Em bước vào nhà, nhìn qua mọi thứ, bước vào phòng tôi chuẩn bị cho con, em thần thờ. Tôi biết, em còn nhớ ngày trước, lúc em và tôi đi lòng vòng chọn đồ cho đứa bé còn chưa ra đời, tôi bắt em sau này phải mua những thứ đó nhưng chính tôi đã mua, chờ đợi một ngày em nhìn thấy chúng. Từ lúc em bước vào nhà cứ ở mãi trong phòng với con, đến phòng tôi cũng không thêm ngó vào lấy một lần. Thế nên em đâu có biết những thứ tôi dành cho em. Thời gian không có em, mỗi lúc nhìn thấy đồ vật gì máu tím tôi đều vô thức mua về,

bây giờ nhiều đến nỗi, nơi nào trong phòng cũng có ánh tím của những đồ vật nhỏ xinh. Là cái cốc cà phê, là hộp nhạc, là khung ảnh có nụ cười của em, là cái mũ len tôi muốn tự tay mình đội lên cho em, là đôi móc điện thoại, là lọ hoa giả với những bông hoa oải hương li ti, là chiếc đồng hồ để bàn thủy tinh trong suốt, mặt tím, ...Tôi chờ đợi đã bao lâu, tôi không biết, nhưng những thứ dành cho em bên cạnh tôi ngày một nhiều. Cả chiếc nhẫn với những viên đá thạch anh tím nho nhỏ này nữa. Liệu tôi còn có cơ hội trao cho em?

Em bỏ tôi một lần, giờ thêm một lần nữa, hai nhát dao cứa vào tim tôi, thế còn Duy Nguyên? Em thật sự nỡ bỏ Duy Nguyên thế sao hả Linh Lam? Bây giờ còn có con, con là niềm an ủi duy nhất đối với tôi, tôi không thể nào bỏ con để chạy theo em một lần nữa. Tôi không thể, tôi không nhẫn tâm bằng em.

10. Chương 12 End

LINH LAM

Hãy tha thứ cho sự hèn nhát của em!

Tôi, là một người con gái không thích dựa dẫm vào bất cứ điều gì. Tôi muốn tự quyết định cuộc sống của mình. Tình yêu đối với tôi là một điều gì đó thật xa vời.

Lúc tôi học đại học năm thứ nhất, tôi nhìn thấy chị tôi suy sụp. Chuyện chị tôi có quen một người qua mạng tôi đã biết từ lâu, chị không kể nhiều, tôi cũng không có ý kiến, cuộc sống mỗi người đều rất độc lập. Cho đến khi tôi nhìn thấy thân thể be bét máu của chị, đứng ở cổng nhà trọ, nước mắt làm khuôn mặt trắng mịn lem luốc. Ngày hôm đó là ngày chị tôi đi gặp người con trai quen qua mạng kia. Tôi lặng lẽ gọi xe đưa chị tôi đi bệnh viện. Chị tôi không cho tôi nói với bố mẹ ở nhà, và tôi đã không nói. Dù tôi có cố hỏi gì, chị cũng không một lời nói thêm, cứ thế nửa đêm thức dậy lặng lẽ khóc. Những vết thương bằng bó khắp mình khiến làn da của chị tôi càng trở nên trắng bệch. Tôi lên đọc nhật ký của chị, việc tôi sẽ không bao giờ làm nếu không có sự lo lắng khiến tôi đau thất đó, chị tôi có một lần nửa đêm tỉnh dậy, cầm lấy con dao, tự cắt tay mình.

Người mà hôm đó chị tôi đi gặp là một người đàn ông đã đứng tuổi, đi cùng với một người đàn ông khác, hẹn chị ở địa điểm mà khi đến đó chị mới biết là một nhà nghỉ trả hình quán cà phê. Chị tôi vẫn cố gắng vớt vát chút niềm tin cuối cùng mà ở lại nói chuyện với người đó. Những lời tâm sự với nhau qua mạng khiến chị tôi không thể tin rằng đó là một người đàn ông đồn đồn luôn lừa những cô gái như chị tôi. Lúc người đó định giở trò sàm sỡ, chị tôi lấy con dao để sẵn trong túi, tự rạch lấy người mình, hai người đàn ông kia sợ quá bỏ chạy. Và một mình chị tôi, lê lét về nhà trọ. Chị tôi không phải người con gái ngây thơ, nhưng lại mong chờ quá nhiều vào tình yêu, con dao đó, nếu không phải để phòng mà mang theo, không biết đã xảy ra những chuyện tồi tệ gì.

Đọc xong những dòng nhật ký chưa xốt đó, ngực tôi uất nghẹn. Tôi không làm được gì cho chị, nhưng tôi cũng đã không biết, chuyện đó đã bắt đầu cho nỗi ám ảnh trong tôi.

Sau đó, chị tôi có tình yêu thứ hai, anh ấy đúng là một chàng trai rất tốt, mẫu mực, thời gian đó chị tôi rất vui vẻ, tôi cứ ngỡ tưởng rằng người đó thật sự sẽ mang lại tình yêu và hạnh phúc cho chị tôi. Nhưng cuối cùng anh ta cũng bỏ chị lại, chẳng hề vương vấn, chẳng một lời. Chị tôi không khóc, người cứ như mất hồn, đỡ dần ra, có những lúc trang điểm thật đẹp, cứ đi đi lại lại trong phòng một mình, khiến tôi sợ hãi. Tôi đã không kiềm chế được mà quát chị, thế nhưng chị lại đáp trả tôi một nụ cười chất chứa niềm đau đớn không thể tả. Và nhìn chị, tôi sợ tình yêu.

Một người con gái, dù bản thân không trực tiếp chịu tổn thương nhưng lại cảm nhận sâu sắc được sự tổn thương đang vây lấy người rất gần, rất thân thiết của mình, tự nhiên sẽ hình thành một lớp màng bảo vệ, bất giác lo sợ mà tránh xa những tổn thương tương tự như vậy.

Tôi gặp Duy Minh, Duy Minh là chàng trai đầu tiên ở bên cạnh tôi lâu như vậy dù cho tôi cự tuyệt, nếu tôi nói không có cảm giác gì với Duy Minh là tôi nói dối. Câu nói “chịu trách nhiệm” khiến trái tim tôi đau

nhói. Tôi bỏ đi, không do dự. Cuộc sống này, mãi mãi sẽ là do tôi quyết định. Thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ đến Duy Minh, nhớ đến như một kỷ niệm đẹp xưa cũ mà xa xỉ. Thật không ngờ, năm năm sau gặp lại, Duy Minh vẫn đến bên tôi. Một chàng trai thành đạt và lịch lãm.

Khi tôi một mình đau đớn với cái bụng đang quặn thắt, sự xuất hiện của Duy Minh đã khiến tim tôi loạn nhịp. Duy Minh quan tâm đến tôi và Duy Nguyên bằng những điều nhỏ nhặt bình dị nhất. Thế nên tôi lại lo sợ. Cảm xúc của mình, tôi đã không điều khiển được nữa. Thêm một lần, tôi hèn nhát ra đi. Có lẽ ” Đứng trước một tình cảm quá lớn, đôi khi người ta lại cảm thấy sợ. Sợ không giữ được. Thế là rời xa...”.

Nhưng lần này đi, tôi chỉ muốn mình suy nghĩ thật kỹ, xem tôi thật sự muốn gì, nếu không thể trốn tránh được nữa, tôi nhất định sẽ đối mặt, một lần đánh cược với cuộc đời mình.

Tôi lại về với vùng biển này, vùng biển trước đây tôi và Duy Nguyên đã sống một thời gian, vắng lặng, yên bình. Tôi vào một nhà trọ bình dân, bỏ vali xuống, lang thang trên biển, cứ thế thả trôi mình mà suy nghĩ. Người dân ở đây rất ít nhưng đều thân thiện, một cô gái như tôi đến đây một mình, mọi người đều quan tâm hỏi han. Cả cô bé con chủ nhà trọ cũng vậy, mỗi lần nhìn thấy tôi là cười rất tươi, nụ cười trong sáng hiền hòa. Thế nhưng, có một lần tôi thấy em khóc, em ngồi ở ngoài hiên nhà, nơi hướng ra biển, trên tay cầm cuốn sách, cứ thế gục đầu xuống gối mà khóc. Tôi lại gần vuốt tóc em, nhẹ nhàng hỏi :

- Có chuyện gì vậy em? Có thể nói ra thì nói ra với chị cho nhẹ lòng.

- Cuốn tiểu thuyết này cảm động quá chị à. Cô bé nức nở, đưa cho tôi cuốn sách trên tay.

Tôi bật cười, cô bé đa sầu đa cảm này đang khóc vì một cuốn tiểu thuyết.

- Chỉ là truyện thôi mà em. Tôi nói.

- Nhưng nó rất hay, em cảm thấy rất có ý nghĩa, em đã đọc mấy lần rồi mà lần nào cũng khóc.

Câu nói đó khiến tôi tò mò, cầm cuốn tiểu thuyết trên tay, tôi khẽ hỏi :

- Chị mượn được không?

- đương nhiên ạ. Chị đọc chắc chắn sẽ khóc.

Tôi lại cười câu nói của em, tôi là người không dễ khóc, là vì một cuốn tiểu thuyết lại càng không thể, tôi là người sống rất thực tế, chẳng bao giờ đọc tiểu thuyết tình yêu lãng mạn suốt mướt. Không hiểu sao đứng trước khung cảnh biển chiều tà mờ ảo này, tôi lại muốn thử. Cầm cuốn tiểu thuyết trên tay, tôi về phòng, bắt đầu đọc, và đêm hôm đó, tôi đã không thể ngủ được.

“.....Thì ra cảm giác có một bờ vai để tựa vào là như thế này đây.Cô đã từng ngỡ rằng bản thân mình có thể chẳng cần đến ai, nhưng đến giờ mới hiểu ra, một người con gái, chống đỡ càng lâu càng mỏi mệt rồi, việc gì phải vì chút kiêu hãnh vô vị mà từ bỏ những chăm chút quan tâm mà cô ta đáng được đón nhận. Anh không hề bố thí cho cô, anh yêu thương cô. Trước mặt một số người, cô chẳng cần phải tỏ ra kiên cường.”

Hóa ra là vậy, tôi tự nhiên nhớ đến một câu nói: “Người mang tình cảm quá lớn trong lòng đôi khi cũng sợ, sợ bản thân sẽ bị tổn thương sâu sắc”.

” Có những thứ nhẹ nhàng đi vào lòng người ta, không thèm xin phép, cũng chẳng đợi sự đồng ý mà cứ thế tìm một nơi trú ngụ an toàn nơi trái tim...

Đó là tình yêu ...

Em đã không biết được..

Cho đến khi..

Em yêu anh !! Sâu sắc !!! ”

Hóa ra là, tôi cũng đã yêu.

Tôi trở về sau bảy ngày nghỉ phép. Định qua nhà cất đồ đạc rồi mới đi đón Duy Nguyên. Bước đến cửa nhà, tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, tựa người vào tường, trong bóng tối, bóng dáng ấy càng cô đơn. Tôi bước lại gần, Duy Minh quay sang nhìn thấy tôi, đôi mắt sâu thẳm đau đớn. Một lúc sau, Duy Minh

ném điều thuốc, bước rời đi. Tôi ngoái lại nhìn bóng dáng Duy Minh, chợt thấy đau nhói, lần này, tôi đã biết tôi phải làm gì cho anh.

Lam chạy vội lại, ôm chầm Duy Minh từ phía sau, từng giọt nước mắt cứ chảy, thấm đẫm lưng áo Duy Minh, còn Duy Minh vẫn đứng yên lặng như vậy. Hai người đứng mãi như thế, không ai nói gì, Duy Minh bỗng xoay người lại, ôm lấy Lam.” Xin em đừng rời bỏ tôi thêm lần nào nữa, tôi sẽ không ép buộc em ở bên tôi, chỉ cần em đứng ở nơi tôi có thể nhìn thấy em là được rồi, em đừng đẩy tôi ra xa nữa, em có biết, không có em, dù là nơi nào, đối với tôi cũng là vực thẳm “ Nghe những lời nói chân thành đó của Duy Minh, Lam bật khóc thành tiếng, nghẹn ngào, những lời muốn nói đều không thể nói ra. Duy Minh nắm lấy vai Lam, cúi xuống hôn lên giọt nước mắt của Lam “ Tôi xin lỗi, tôi đã làm em khóc”.

Lam nhìn Duy Minh, khuôn mặt gầy đi, đôi môi khô khốc, đôi mắt mông lung chất chứa bao nỗi niềm, đây là hình ảnh của hơn năm năm trước khi Lam bỏ đi sao? Như có một sợi chỉ siết chặt trái tim Lam, rất đau, rất đau. Lam vòng tay qua cổ Duy Minh, nhón chân lên, đặt môi mình lên đôi môi khô khốc đó. Cay đắng, ngọt ngào, tình yêu, sự chờ đợi, tất cả đã hòa vào niềm hạnh phúc này. Lam đã chọn đối mặt với lòng mình, chỉ muốn nói với Duy Minh một câu “ Xin hãy tha thứ cho sự hèn nhát của em “. Nụ hôn đó đã thay Lam nói tất cả. Duy Minh đỡ lấy eo Lam, hôn đáp lại say đắm.

ĐÁM CƯỚI.

Lễ cưới được tổ chức tại một nhà thờ, Lam và Duy Minh đều mong muốn lời hứa tuyên thệ sẽ chứng giám cho tình yêu của họ.

Một đứa bé trai đáng yêu cùng một đứa bé gái đang đứng trước cửa lễ đường . Bé trai bảo :

- Đưa tay đây cho anh, chúng ta cần phải bước vào trong đó.

Bé gái tay cầm một bó hoa trắng muốt, ngơ ngác nhìn xung quanh, hình như cô bé đang lo lắng, cô bé nhìn về phía bố mẹ mình như muốn hỏi có cần phải nắm tay cậu bé kia không, bố mẹ cô bé khẽ gật đầu. Cô bé ngại ngần chìa tay ra. Cậu bé nắm lấy.

- Tay em béo quá.

Mặt cô bé đỏ ửng lên, mắt ngân ngấn nước, từ nhỏ đến giờ ai cũng khen cô bé mũm mĩm rất đáng yêu, không ai chê tay cô bé béo cả. Cậu bé nhìn cô bé sắp khóc đến nơi, cười cười tỏ ra mình là đáng nam nhi Tay béo mềm mềm nắm rất thích, sau này anh sẽ cưới em.

Rồi cậu bé dẫn cô bé vào lễ đường. Bố mẹ cậu bé đang ở phía trước, cô bé và cậu bé đứng sau . Cậu bé đó chính là Duy Nguyên của chúng ta. Nghe Đức Cha tuyên bố rằng bố mẹ cậu bé là vợ chồng, cậu bé thì thào vào tai cô bé.

- Sau này lúc nào em học xong đại học, anh sẽ cưới em, bố anh bảo rất hối hận vì khi mẹ anh ra trường không cưới mẹ anh ngay, suýt nữa bị người khác cướp mất. Thế nên bố anh dặn anh làm gì cũng phải nhanh một chút. Bây giờ em nắm tay anh rồi không được nắm tay thằng khác nữa đâu đấy.

Cô bé ngơ ngác không hiểu gì nhưng nhìn mặt cậu bé vô cùng nghiêm túc, cô bé có chút sợ hãi, khẽ gật đầu.

Cậu bé cười với vẻ thỏa mãn, cô bé này rất ngoan, như bố nói thì sau này sẽ là vợ tốt.

Tự nhiên cậu bé lại nghĩ, tại sao lúc trước mẹ không ngoan, nhất định không phải vợ tốt mà bố vẫn muốn cưới mẹ? Bố bị lừa rồi. Nhưng cậu bé lại rất thương mẹ, thôi thì bố chịu thiệt một chút cũng không sao, mình là đàn ông con trai, không nên chấp vặt phụ nữ, bố đã nói thế mà.

Cậu bé lại dắt cô bé đi ra ngoài, lấy rất nhiều bánh ngọt cho cô bé, cô bé bị dính kem đầy miệng, cậu bé mắng “ Em thật xấu, thế này sao làm vợ ngoan được “ rồi lại cúi xuống lấy khăn lau cho cô bé. Và có lẽ từ đây, sẽ có thêm một chuyện tình.

MỘT CHUYỆN TÌNH

Duy Minh và Lam có một chuyện tình, không phải trải qua nhiều cay đắng để trở thành chuyện tình khiến người ta truyền tai nhau mà khâm phục nhưng cũng không phải là một chuyện tình phẳng lặng đến mức không có gì để nói.

Duy Minh nói : “ Từ lần đầu gặp em, Anh đã không biết rằng mình yêu em “

Lam nói : “ Em lại càng không biết “

Vậy mà họ yêu nhau.

Có nhiều người họ yêu nhau chỉ cần trong chớp mắt, nhưng cũng có nhiều người, đi hết gần cả cuộc đời mới gặp được người mình yêu. Đối với Duy Minh và Lam, tình yêu vừa đủ, thời gian cũng vừa đủ.

Lam đã từng hỏi :” Tại sao lâu như vậy mà anh vẫn đợi em? “

Duy Minh cũng từng trả lời : “ Anh không biết mình đã đợi em, anh chỉ biết rằng, mỗi ngày trôi qua không có em đều là những ngày dài đằng đẵng, anh sống và hi vọng ngày hôm sau sẽ ngắn hơn một chút, mỗi khi đêm về, anh không còn nghĩ được điều gì khác ngoài em “.

Lam cũng đã nhẹ nhàng ôm lấy Duy Minh. Họ thật sự cần có nhau.

Duy Minh luôn nói : “ Anh xin lỗi vì đã để em và con thiệt thòi “.

Lam lắc đầu, tựa vào vai Duy Minh “ Em và con không thiệt thòi, đó là quãng thời gian chuẩn bị để đón nhận hạnh phúc, hạnh phúc nào cũng phải trả giá, em chấp nhận, nếu không có quãng thời gian đó, em sẽ không biết rằng mình yêu anh “.

Duy Minh nắm chặt lấy tay Lam, khẽ nói “ Cảm ơn em “.

Anh đã chịu bao dằn vặt để chờ đợi, em cũng phải đối mặt với bao nỗi tủi hờn khi một mình nuôi con. Nhưng cuối cùng, chúng ta đã ở bên nhau, là một gia đình yên ấm và hạnh phúc. Quãng đời còn lại, chúng ta sẽ dành để yêu nhau và cùng nhau nuôi dạy con cái. Đối với anh, đối với em, đó chính là niềm mong ước giản dị.

THIÊN Ý.

Vài năm sau đó, Duy Minh, Lam cùng Duy Nguyên đi du lịch. Lam muốn trở về một nơi mà Lam và Duy Nguyên đã từng sống ở đó. Trở lại làng chài này, Lam tìm kiếm ngôi nhà mà hai mẹ con Lam từng sống. Không ngờ giờ nó đã trở thành trụ sở của một công ty du lịch. Ông bà chủ nhà cũ gọi Duy Minh hai tiếng “ Giám đốc “. Duy Minh nhìn Lam, nhẹ nhàng giải thích “ Trước đây anh từng đi rất nhiều nơi tìm em, có một lần đến nơi này, anh ngồi ở cái bàn bằng gốc cây ngoài kia, trên bàn có mấy chữ “ Mẹ Linh Lam “. Lúc đó anh đã nghĩ có thể Linh Lam đó chính là em, thế nên anh quyết định đặt thêm trụ sở nơi này.

Lúc em nói muốn về đây anh đã ngỡ ngàng, cuối cùng không ngờ đó chính là em thật.

Lam nhớ lúc Lam còn ở đây, hồi đó Duy Nguyên đã đi học mẫu giáo, bắt đầu viết chữ, Duy Nguyên luôn viết tên Lam ở khắp mọi nơi. Duy Minh nhìn thấy mấy chữ đó, có lẽ chính là ý trời muốn họ trở về bên nhau.

Cái bộ bàn ghế làm bằng gốc cây vẫn được giữ ở đó, ngồi ở đó có thể hướng ra ngắm cảnh biển. Duy Nguyên lấy bút ra, cầm cùi viết thêm mấy dòng bên dưới “ Bố Duy Minh, Con Duy Nguyên “ Duy Minh đón lấy chiếc bút từ tay Duy Nguyên, ghi thêm 3 chữ “ Con Thiên Ý “ rồi nói với Lam “ Sau này, con gái chúng ta sẽ là Thiên Ý” Lam cười :” Lỡ là con trai thì sao? ” . Duy Nguyên nhanh nhẩu tiếp lời “ Bố bảo phải để đến bao giờ ra con gái thì thôi, bố muốn có con gái giống như mẹ , con cũng thích có em gái “. Duy Minh khẽ ho một tiếng, đứng dậy bước vào trong nhà, miệng vẫn tiếp tục nói “ Con trai tên Thiên Ý cũng đâu có sao “.

Lam ôm lấy Duy Nguyên cười hạnh phúc, từ đầu đến cuối đều là duyên phận. ” Con chúng ta, nhất định sẽ là Thiên Ý “VIẾT CHO DUY MINH, CHO LINH LAM CỦA TÔI.

Mỗi người sống và luôn mong mình có được một tình yêu đẹp. Nếu nó không kết thúc viên mãn thì cũng phải có chút gì đó khiến người ta nhớ đến không nguôi. Tôi đã viết câu chuyện này khi tôi vừa bước qua độ tuổi mà người ta mong ngóng về tình yêu nhiều nhất. Có lẽ đó cũng chính là một phần nào đó mong muốn trong lòng tôi được nói lên qua từng câu chữ.

Duy Minh là một chàng trai mà có lẽ khi người ta đọc người ta sẽ nghĩ là ngoài đời thực khó tìm ra một chàng trai si tình đến vậy. Nhưng theo tôi, thực tế còn có rất nhiều chàng trai si tình hơn thế. Khi gặp được

người con gái mình yêu, bản năng yêu thương và che chở sẽ khiến cho người con trai càng trở nên mạnh mẽ. Duy Minh yêu Lam và Duy Minh đã đi đúng đường bước vào trái tim Lam, con đường đó chính là chờ đợi.

Còn Linh Lam, ai đó sẽ nói rằng, chẳng có cô gái nào gặp được chàng trai như Duy Minh lại tỏ ra lạnh lùng đến vậy. Linh Lam không lạnh lùng, trong lòng cô ấy chất chứa một nỗi sợ hãi, gặp Duy Minh, nỗi sợ hãi đó trở dậy và cô ấy đã lựa chọn trốn tránh. Kể cả không có câu nói của Duy Minh khiến Lam đau lòng kia, trước sau gì cô ấy cũng lựa chọn ra đi. Duy Minh là chàng trai đầu tiên khiến cô ấy rung động nhưng không có nghĩa là cô ấy sẽ ngay lập tức khóa lấp được sự ám ảnh trong lòng mình. Linh Lam cần thời gian. Điều may mắn nhất của Linh Lam chính là, Duy Minh đã chờ cô ấy, chờ một ngày Linh Lam đón nhận Duy Minh.

Tình cảm nhẹ nhàng len lỏi vào trái tim chính là tình cảm sâu sắc nhất. Yêu, chờ đợi, tất cả đều dành cho hạnh phúc lâu dài. Đừng bao giờ nghĩ rằng sự chờ đợi là vô nghĩa, có thể bạn đợi chờ một ai đó nhưng cuối cùng lại không thể sống bên nhau bạn oán trách. Đừng như vậy, không sự chờ đợi nào vô nghĩa, đôi khi sự chờ đợi sẽ giúp bạn nhận ra rằng hạnh phúc thật sự đang gần mình chứ không phải điều gì đó là xa xôi. Quan trọng là biết cái gì nên từ bỏ, cái gì không thể từ bỏ. Hãy nhớ rằng, đã yêu thì đừng bao giờ đẩy nhau ra xa, dù là nơi nào thì đó cũng là vực thẳm.

Cuối cùng, chúc Duy Minh và Linh Lam, Duy Nguyên cùng Thiên Ý mãi mãi mãi là một gia đình luôn đầy ắp yêu thương và tiếng cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-thu-hai-yeu-em>